mėgėjų teatras

Leidžiamas nuo 1997 m. gruodžio mėn. *Išeina kartą per ketvirtį. 2017 m. Nr. 1 (75)* *ISSN 1392-3803*

Nuo teatro scenos kalbėta apie ateities Lietuvą

JUSTINA JUKONYTĖ

Pirmasis XXIII Lietuvos suaugusiųjų teatrų apžiūros-šventės „Atspindžiai“ regioninis turas vyko Biržuose, iš kurių esu kilusi, tad negaliu nepasidžiaugti jaukiais atnaujintais kultūros rūmais, šiltu ir maloniu darbuotojų kolektyvu, vadovaujamu svetingo direktoriaus. Pirmajame „Atspindžių“ ture matyti spektakliai maloniai nustebino aukštu meniniu lygiu, kylančia kokybe, augančiu režisierių profesionalumu. Stipriai jaučiamas didėjantis susidomėjimas teatru, noras jį kurti, malonumas būti scenoje, aktoriai įdomūs savo išgyvenimais, atsineštais iš profesijos, aplinkos, šeimos, pasaulėžiūros - tai ir yra esminis dalykas, kai kuriais atžvilgiais lenkiantis profesionalųjį teatrą.



Teatras yra meno rūšis, kuri analizuoja gyvenimą, padeda žmogui jame susivokti, dalinasi pasaulėžiūra, jausmais ar nuomone pasaulyje ir žmoguje kylančiais klausimais. O visuomeniškai aktyvus žmogus, dirbantis įvairiose profesijose, labiausiai geba suprasti paprastą žmogų, su kuriuo kaip su žiūrovu komunikuoja nuo scenos. Įdomu stebėti, kaip keičiasi pjesių pasirinkimas teatrų trupėse: vis aktualesnės darosi socialinės





ar net pačių atlikėjų kuriamos pjesės, o teatras vis mažiau suvokiamas kaip pasilinksminimo būdas ar pigus humoras.

Lietuvos žmonės intelektualėja, lavina meninį skonį, siekia išsaugoti savo tautos identitetą ir ieško amžinųjų vertybių kaip atramos taško. Tai ypač matoma ir jaudina iki ašarų vis populiarėjančiame poetinės kompozicijos žanre. Spektaklių ašimi tampa istorinės, Lietuvai ir gimtajam kraštui svarbios asmenybės, menininkai, garsinę Lietuvą pasaulyje ar įvykiai, svarbūs lietuviško identiteto pajutimui. Tokie spektakliai, drąsiai galiu teigti, yra „aukso vertės“. Profesionalūs teatrai tokių stato mažai arba visai nestato, nes jie reikalauja gilaus savo krašto istorijos išmanymo, nuolatinio sąlyčio su ten gyvenančiais žmonėmis. Manau, tai gali padaryti tik tie režisieriai ir kūrėjai, kurie gyvena mažuose miesteliuose, pažįsta vienas kitą, gerbia savo kraštą ir istoriją. Jie suvokia, kad būtent tie žmonės ir kuria Lietuvą, kad nuo paprasto žmogaus priklauso, kokia bus mūsų ateitis. Tokie spektakliai prisideda prie lietuviškumo išsaugojimo, pagarbos savo kraštui ugdymo ir yra tikro pilietiškumo apraiška.

Įspūdžių netrūksta ir apie kiekvieną apžiūroje-šventėje Biržuose matytą spektaklį. Pirmieji, kaip ir priklauso šeimininkams, pasirodė Biržų kultūros centro Boriso Dauguviečio teatras su V. Sobčiak „Kodėl tu jai neskambini, š...?“, rež. V. Vorie-





nė. Spektaklis paliko malonų ir, svarbiausia, labai profesionalų įspūdį. Režisierė detaliai, atidžiai, su didele pagarba autoriui pasakoja griūvančios santuokos istoriją. Siužetas vystomas tragikomedijos žanre, humoras atskleidžiamas dialogais, paremtais vyrų ir moterų mąstymo, emocijų reiškimo skirtumais bei iš to išplaukiančiu nesusikalbėjimu. Žavi režisierės gebėjimas minimaliomis teatrinėmis priemonėmis konstruoti sceninį veiksmą, teisingai sudėliotos aktorinės siekiamybės neleidžia aktoriams scenoje meluoti ir pervaidinti. Vykusiai sukurtos dekoracijos (tiesiog geniali milžiniško lango videoprojekcija, kilimas ir sofa) sukuria įspūdį, kad veiksmas įmanomas bet kuriame mieste, bet kurioje šeimoje, su bet kuriuo iš mūsų. Norisi palinkėti režisierei truputėlį „atleisti vadžias“ ir leisti puikiems, be galo gerą aktorinį pradą bei sceninį skonį turintiems aktoriams paleisti savo emocijas ir jausmus iki galo, justi saviraiškos malonumą bei atgalinį žiūrovo ryšį.

Jungtinis Pasvalio kultūros centro ir Pasvalio Lėvens pa-



grindinės mokyklos bendruomenės spektaklis J. Rastauskienės „Posėdis“, rež. A. Liukpetrienė sujaudino savo tema bei dideliu atlikėjų nuoširdumu. Spektaklis sukurtas remiantis tikrais mokytojų, kurios ir yra aktorės, išgyvenimais. Tai puikus kolektyvinės kūrybos pavyzdys. Aktorės kuria istoriją, o režisierė padeda ją vizualizuoti ir pasakoti žiūrovams paveikiomis teatrinėmis priemonėmis. Prisipažinsiu, aš pirmą kartą visai kitomis akimis pamačiau mokytojo darbą, pirmą kartą suvokiau, kad po mokytojo profesija slepiasi jautri ir pažeidžiama asmenybė, kuriai iš tiesų rūpi vaikas ir jo ateitis. Labai





reikalingas toks spektaklis tiek žiūrovui, tiek atlikėjoms, tiek režisierei: leidžia suvokti tikrąją teatro paskirtį, kalbėti apie rūpimus, jaudinančius dalykus, aktorėms - dalintis savo problemomis, režisierei - rasti meninį pasitenkinimą atskleidžiant kiekvieną aktorę, atrandant ir atrakinant scenų vizualų sprendimą, kad žiūrovas pajustų širdimi ir susimąstytų apie šiais laikais taip smarkiai nuvertintą profesiją. Dėkoju ir linkiu, ypač režisierei, nepamesti teisingai užčiuoptos darbo su neprofesionaliais aktoriais ir tokio teatro misijos.

Kiek kitokį įspūdį paliko Kupiškio krašto žmonių su negalia sąjungos teatro spektaklis K. Čiplys-Vijūnas „Gražus gyvenimas“, rež. Palma Skrebienė ir Nijolė Ratkienė. Šiame spektaklyje kaip tik ir pasigedau režisierių darbo indėlio. Nustebino, kad režisierės neįžiūrėjo puikių, organiškai veikiančių, labai charizmatiškų aktorių galimybių. Pritrūko elementaraus veiksmo scenoje organizavimo, kad žiūrovas galėtų suprasti ir sekti spektaklio siužetą. Stebino ir keistas dramaturgijos pasirinkimas, kuris pasirodė tolimas ir neaktualus vaidinantiems aktoriams. Būtų labai įdomu pamatyti šiuos žmones pasakojančius savas istorijas, besimėgaujančius buvimu scenoje ir išreiškiančius save taip, kaip leidžia jų galimybės - juk tokia yra mėgėjų teatro misija.

Kupiškio kultūros centro Skapiškio padalinio teatras „Stebulė“ parodė pačios režisierės V. Vadoklytės sukurtą spektaklį „Lietuvybės lopšys“, skirtą kunigo švietėjo Jono Katelės 184-osioms gimimo metinėms. Spektaklis pateisina savo pavadinimą, tikrai perteikia lietuvybės idėją. Labai jautriai, subtiliai, paprastomis, bet labai paveikiomis mizanscenomis ir visiems pažįstamais archetipais bei ženklais pasakojant kunigo gyvenimo ir veiklos istoriją kartu susikuria ir bendra to laikmečio atmosfera ir, žinoma, bendražmogiškų vertybių ilgesys. Režisierė veda aktorius per ritualą-meditaciją-atmosferą. Juntamas aktorių susikaupimas (net jauniausi iš jų labai organiškai ir sutelktai būna scenoje), pagarba scenai, vaidinamai medžiagai, gilus suvokimas, kas yra daroma ir kam to reikia. Manau, visiems puikiai pavyko įgyvendinti vieną svarbiausių tetaro uždavinių - kalbėti ir būti išgirstiems: tokius spektaklius aš ir vadinu „aukso vertės“.



Pasvalio kultūros centro teatras

parodė G. M. Martinez De Sierra „Lopšinė vienuolyne“, rež. S. Paliulis, kuris sukėlė dvejopą įspūdį. Buvo keista matyti scenoje TV serialą primenančią melodramatišką istoriją apie vienuolių gyvenimą, labai tyrą meilę ir idealistinius siekius. Atrodė, kad tai taip toli nuo realaus gyvenimo - ir kodėl aktoriai ir režisierius apie tai kalba, nejaugi jie taip gyvena? Tai „serialinė“ realybė, į kurią mes niekada nepakliūsime. Iš kitos pusės, buvo juntamas režisieriaus siekis pažadinti žmonėse gėrį, meilę, pagarbą, pakelti aukščiau kasdienybės. Tai be galo reikalinga ir svarbu šiandieniniame pasaulyje. Manau, tam,



kad iki galo pavyktų režisieriaus sumanymas, reikia aktoriuose pažadinti daugiau nuoširdumo, jautrumo ir paprastumo, nes kai kur tiesiog pritrūko organiško veikimo scenoje. Šis spektaklis labai skyrėsi nuo kitų savo idėja, manau, tai ir yra didžiausia jo vertybė bei nauda.

Šventę-apžiūrą paįvairino ir leido pamatyti, kuo gyvena mūsų akademinis jaunimas, Vilniaus Universiteto teatro dramos studijos „Minimum“ spektaklis L. Pocevičienė „Penelopė“, rež. R. Venckus. Universitetas, kaip ir dera intelektualams, imasi analizuoti bendražmogiškąsias, aukščiausias - šeimos, atsakomybės, drąsos, meilės, tiesos, laisvės - vertybes. Spektaklis pasakoja Homero mito herojaus Odisėjo kelionę iš jo žmonos Penelopės pozicijų, ir didžiausia jo vertybe tampa prisilietimas prie Homero „Odisėjos“ tekstų. Spektaklio vietos, kuriose aktoriai skaito „Odisėjos“ tekstus, pasirodė jiems labiau priimtinos nei kiek paaugliška, galbūt jaunesnei auditorijai skirta dramaturgija. Tai džiugina ir rodo, kad aktorių ansamblis yra pajėgus vaidinti itin sudėtingus literatūros kūrinius. Įdomūs, iškalbingi ir stilistiškai vientisi kostiumai, funkcionali scenografija (besisukantis ratas, virstantis gyvenimo ratu, namais, laivu) sukuria išties profesionalų įspūdį. Norėtųsi, kad aktoriai atrastų dinamiškesnę, veiksmo pripildytą vaidybos manierą. Tai jauni, energingi, charizmatiški ir įdomūs žmonės, tereikia leisti jiems tai išreikšti veiksmu, aktorinio tikslo siekimu, o ne vien pergyvenimu, verksmingumu ar teksto interpretacija.

Joniškio kultūros centro teatras „Žiburys“ ėmėsi šiuolaikinės dramaturgijos ir parodė D. Bogajevo „Kelias žemyn“, rež. V. Tuomienė. Pjesė ir pats spektaklis pasirodė aktualus, lengvai suprantamas ir labai naudingas aktoriams mokytis kurti personažus, tad režisierės pasirinkimas sveikintinas. Spektaklio siužetas lyg ir paprastas: angelas susidera su velniu, kad žmonėse dar yra žmogiškumo. Angelas atkeliauja į žemę ir yra nuolat partrenkiamas automobilio, vairuojamo skirtingo amžiaus, išsilavinimo ir visuomeninio sluoksnio žmonių. Svarbiausia čia - jų elgesys ir moralė, padarius nusikaltimą. Veiksmas vystomas tragikomedijos su absurdo prieskoniu žanre. Aktoriams trumpos, komiškos scenelės, kuriose jie gali atskleisti savo temperamentą ir sceninį žavesį, tikrai labai parankios, jie tą puikiai geba daryti, tik jiems koją kiek pakiša ne iki galo švariai sudėliotos mizanscenos ir sceninis veiksmas, kuris neleidžia būti organiškiems iki galo. Juk labai svarbu režisieriui sukurti tokias aplinkybes, kad aktorius jomis patikėtų ir tiesiog būtų jose. Man regis, tai pavyko padaryti paskutinėje scenoje su viską užmirštančiais senukais: tiesiog virtuoziškai tiksliai suvaidinta scena, didelis dėkui aktoriams.

Kupiškio Povilo Matulionio progimnazijos mėgėjų teatras parodė A. Griciaus „Inteligentai Palangoje“, rež. A. Aleksandravičienė. Šis spektaklis iškėlė daugiausiai klausimų ir mažiausiai davė atsakymų... Reikia pasidžiaugti aktoriais, kurie yra įdomūs, nuoširdūs ir labai mėgsta tai, ką daro. Būtų labai smagu, jei režisierė gebėtų tokius aktorius suvaldyti, parinkti aktualią dramaturgiją, organizuotų sceninį veiksmą, kuris padėtų papasakoti istoriją, paaiškintų apie kiekvienos scenos ritmą, siekiamybes ar bendrą spektaklio idėją. Man pasirodė, kad režisierei pritrūko elementarių režisūrinių žinių. Manau, tokios apžiūros yra labai naudingos tobulėti siekiantiems kūrėjams, kurie gali mokytis stebėdami vieni kitų darbus ir juos aptardami.

Mėgėjų teatrų šventę-apžiūrą uždarė Biržų kultūros centro Boriso Dauguviečio teatras spektakliu pagal Unės Babickaitės atsiminimus „Balys Sruoga. Jaunų dienų mozaika“, scenarijaus autorė ir režisierė V. Vorienė. Tai buvo maloni staigmena visomis prasmėmis: tiek pačia dramaturgija, kuri atskleidė daug įdomių, nežinomų faktų apie B. Sruogą ir visą to meto inteligentiją; tiek režisūriniu sprendimu, kuris leido aktoriams visiems kartu pasakoti bendrą istoriją, nevaidinti personažų, o tiesiog per dialogus ir stilizuotą veikimą scenoje leisti žiūrovui suprasti, kokie žmonės tai buvo; tiek aktorių vaidyba, jaunatviškai dinamiška, suvokiant bendrą idėją, puikiai jaučiant žanrą. Šis spektaklis tapo įrodymu, kad medžiagos analizė, idėja ir gebėjimas organizuoti veiksmą scenoje yra geros režisūros ir aktorių vaidybos pagrindas.

Apibendrindama norėčiau pasidžiaugti, kad mėgėjų teatras Lietuvoje rado savo egzistavimo nišą, į kurią turėtų atkreipti dėmesį tiek profesionalūs menininkai, tiek visuomenės ir politikos veikėjai - juk žmonės nuo teatro scenos ėmė kalbėti apie tai, kas jiems rūpi, kas juos jaudina, skaudina, džiugina ir kokią jie nori matyti Lietuvą ateityje. Manau, tokia ir yra tikroji teatro paskirtis. Dėkodama už malonius įspūdžius linkiu įkvepiančio kūrybinio darbo visiems kūrėjams.



„Atspindžiai 2016“ Jurbarke

RAMŪNAS ABUKEVIČIUS

XXIII Lietuvos suaugusiųjų teatrų apžiūros-šventės „Atspindžiai“ regioninis turas lapkričio 11-13 d. vyko Jurbarko kultūros centre. Gerai organizuotoje šventėje, sukvietusioje miesto gyventojus į įspūdingą teatrų „maratoną“, buvo parodytas 21 spektaklis.

Peržiūras pradėjo Klaipėdos mokytojų teatras „Peremena“, parodęs naują savo teatro dramaturgės A. Kotliar spektaklį „10 gyvenimo metų“, režisierė Galina Semionova. Įdomiai dramaturgiškai išvystyta pjesė, teatras pasižymi ypatingu dėmesiu aktorių vaidinamų personažų gyvenimui, bet šį sykį nepavyko išlaikyti tęstinės aktorių sąveikos, ryšys tarp personažų trūkinėjo, kiekvienas stengėsi soluoti ir taip kompensuoti bendrystės trūkumą. Tikėtina, kad spektaklis, rodomas įprastomis aplinkybėmis, vyksta kur kas sklandžiau, gal aktoriams koją pakišo tai, kad jie rodėsi pirmieji ir nepavyko tinkamai pasirengti spektakliui..

Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus mėgėjų teatras parodė A. Griciaus „Ponaitį“, režisierė Birutė Šneiderienė. Nesudėtinga komedija nukelia į praėjusio amžiaus pradžią, bet joje išryškėja ir šiųdienė problematika. Paprastas ir aiškus vaidinimas paliko gerą įspūdį.

Jurbarko kultūros centro Girdžių klojimo teatras „Mituvis“ taip pat gręžiasi į praėjusio amžiaus pradžią, jie pateikė K. Čiplio-Vijūno pjesės „Bobutės susipyko“ interpretaciją, režisierė Loreta Zdanavičienė. Tai nesudėtingas ir įtaigus vaidinimas.

Jurbarko kultūros centro Konstantino Glinskio teatro spektaklių visada lauki su dėmesiu, nes jo pasirenkama dramaturgija atskleidžia vis naujas pažinties versmes. Šį kartą - J. Petrulio „Prieš srovę“, režisierė Danutė Samienė, kuri ištikima savo kūrybos braižui: tai šiltas, jaukus, tikras pasakojimas apie poetą Antaną Strazdą, pasitelkiamas muziklo žanras. Puikiai parinkti aktoriai atskleidžia poeto gyvenimą, jo likimo dramatizmą. Muzikinis spektaklio dėmuo darniai įsilieja į vientisą audinį, spektaklis jautrus ir keliantis teigiamus emocinius išgyvenimus.

Vilkaviškio kultūros centro mėgėjų teatras „Gluosnė“ rodė S. Kymantaitės-Čiurlionienės „Pinigėlius“, režisierė Daiva Kasulaitienė. Spektaklį bandoma sieti su *commedia dell'arte* tradicija, bet iš to lieka tik ilganosės kaukės finale, nors visumoje žaismingai atliekami vaidmenys įtikina.

Jonavos rajono savivaldybės kultūros centro filialo Užusalių kultūros centro jaunimo teatras parodė spektaklį pagal L. H. Anderson romaną „Žiemos mergaitės“, režisierė Inga Ramunė Šimaitienė. Spektaklis patraukia šiuolaikine tematika. Jo ašis – liguisto nevalgymo, norint suplonėti problema. Aktorės vaidina įsijautusios, tema joms svarbi, savo vidiniais išgyvenimais patraukia žiūrovą. Teatras drąsiai kalba šiuolaikinio gyvenimo temomis.

Jonavos kultūros centro filialo Panoterių kultūros centro mėgėjų teatras vėl sugražino žiūrovus į praėjusio šimtmečio pradžią. Spektaklio „Knarkia paliepus“ autorius - K. Gineitis, režisierė - Janina Adomaitienė. Atsitiktinės scenografijos aplinkoje aktoriai nuoširdžiai stengėsi vaidindami pjesės personažus.

Kauno r. Samylų kultūros centro Rokų laisvalaikio salės teatras visada įdomus savo teatralia raiška. Šį kartą jie ėmėsi pasaulinės klasikos, rodė spektaklį pagal Moljero pjesę „Tariamas ligonis“, režisierius Darius Armanavičius. Spektaklyje daug teatrinės žaismės, netikėtų prisitaikymų, net akrobatikos elementų, vaidmenys žaismingi ir pakankamai įtaigūs. Spektaklis suputoja lyg iššautas putojančio vyno gėrimas ir vėl nuslūgsta aprimus burbuliukams.

Tauragės kultūros centro liaudies teatras prisistatė su A. Juščiuvienės scenarijumi „Tėvynės godos“ Maironio poezijos motyvais, režisierė Algima Juščiuvienė. Tauragiškiai bandė prakalbinti Maironį kitaip, pasitelkdami šiuolaikinio žmogaus patirtį, kuria norėta praturtinti nusistovėjusią klasikinę poeto kūrybos interpretaciją. Vietomis tai pavyko. Aktoriai suvokia savo uždavinius ir stengiasi suprantamai perduoti autoriaus žinią per naujai kuriamus sceninius vaizdinius.

Šakių rajono Lekėčių mėgėjų teatras ėmėsi farso pagal Liutauro Degėsio esė „Naujieji kitaip“, režisierė Vaida Brazaitienė. Spektaklio metu išlaikomi farso kaip žanro vaidybos principai, aktoriai kuria įtaigius personažų šaržus.

Savo gyvavimo trisdešimtmetį švenčiantis Šakių kultūros centro Zanavykų teatras kuria spektaklį Žemaitės apsakymų motyvais „Budynė“. Režisierė Gražina Guzovijienė išmaniai veda savo aktorius Žemaitės personažų psichologiniais vingiais, sukuriama aprašyto laikmečio sceninė dvasia, veikėjų veiksmus gaubia rašytojos pateiktos atmosferos. Aktoriai, išlaikantys personažų esmines veiklas, kartais lyg vertina savo personažus iš šalies, lyg su šypsena ar švelnia ironija nužvelgia jų veiksmus - tuo suteikdami spektakliui šiuolaikinį teatro dvelksmą.

Birštono vienkiemio kaimo teatras, parodęs spektaklį pagal S. Kymantaitės-Čiurlionienės „Kuprotą oželį“, režisierė Beata Klimavičienė, lyg įsuka žiūrovus į tautinę teatrinę fejeriją. Spektaklio personažai, persipynę su liaudies ansamblio atlikėjais, kuria uždegančią ir smagią šventę. Tai spektaklis, kuriame vientisai sugyvena teatras su šokiais ir dainomis. Spektaklis palieka nepaprastai gaivų šviesos ir džiugios nuotaikos užtaisą.

Kalvarijos savivaldybės kultūros centro mėgėjų teatras „Titnagas“ ėmėsi šiuolaikinio „Skuodo Moljero“ - Edmundo Untulio pjesės „Keista liga“, režisierius Kęstutis Krasnickas. E. Untulio Skuode kuriami žemaitiški absurdo teatro vaidinimai, rodos, iš pjesių ištraukia visą „cinkelį“, bet dabar, pasirodžius šio autoriaus pjesių rinkiniui lietuvių kalba, prakalbinti personažus imasi vis daugiau lietuvių teatrų. Šį kartą - Suvalkijos teatralai, ir jų pastangos nebuvo bevertės. Kuriamas savitas intriguojantis vaidinimas, gal kiek atsitraukęs nuo absurdo teatro žanro, bet pateikęs savitą, įdomią, vizualią pjesės interpretaciją.

Anykščių kultūros centro mėgėjų teatras pristatė spektaklį pagal latvių dramaturgės M. Zalite pjesę „Margarita“, režisierius Jonas Buziliauskas. Tai sudėtinga pjesė, sunkiai pasiduodanti net ir profesiniams teatrams. Anykščių teatras - neabejotinas Lietuvos mėgėjų teatro lyderis. Tai sietina su režisieriumi, kuris, kur bedirbtų, geba suburti talentingų aktorių trupę ir, keldamas sau ambicingas kūrybines užduotis, pasiekti teatrinių aukštumų. Teatras nenuilstamai ir teigiamai reprezentuoja Lietuvos mėgėjų teatrą užsienyje. Margaritos vaidmenį atliekanti aktorė Evgenija Gnedova atsiskleidžia kaip nenuginčijamo talento ir aukšto profesinio meistriškumo kūrėja, įtaigiai perteikianti sudėtingą personažo emocinę partitūrą.

Kauno r. Ramučių kultūros centro Voškonių laisvalaikio

salės teatras „Siena“ pasirodė su A. Kotliar pjese „Angelai neverkia“, režisierė Stanislava Šumilaitė. Teatras bando spręsti šiuolaikines socialines temas.

Tauragės rajono Skaudvilės bendruomenės teatras rodė spektaklį „Ponios Alisos gimtadienis“ pagal V. Juknaitę. Tai savotiškas, šiuolaikinio santykio su senatve groteskas, režisierius Sigitas Kancevyčius.

Palangos „Grubusis“ teatras ėmėsi J. M. Singo pjesės „Šaunuolis iš vakarų pakrantės“, režisierius Virginijus Milinis. Teatras savitas, turintis unikalų režisūros braižą, puikių aktorių trupę. Susitikimas su šiuo teatru visada intriguojantis, jie niekada nepalieka žiūrovų abejingais ir sukelia visą audrą prieštaringiausių vertinimų, bet tai - vienas stipriausių teatrų Lietuvoje. Nenuvylė ir šis susitikimas. Aktoriai kuria airiškos dvasios sklidiną spektaklį, personažai ryškūs ir įtaigūs, istorija pasakojama aiškiai ir žaismingai. Autoriaus duotos aplinkybės režisūros sprendimų ir aktorinių prisitaikymų dėka tampa įdomiomis ir intriguojančiomis.

Alytaus miesto teatras-mokykla „Apartė“ pasirodė su A. Kinderio scenarijumi scenai „Meilės laiškai. Tėvynei, su nerimu“, režisierius Arvydas Kinderis. Skaudžiais aktorių moterų atsivėrimais paremtas spektaklis jaudina. Vaidinami moterų personažai emocingi ir įtikinantys, tarpusavio santykiai aiškūs, istorija pasakojama sklandžiai. Teatro debiutas „Atspindžiuose“ nebuvo „pridegęs“.

Kėdainių r. Josvainių kultūros centro suaugusiųjų teatro studija rodė Žemaitės „Trys mylimos“, režisierė Renata Kalvaitė. Sveikintinas pavyzdys ieškant naujų klasikinio kūrinio interpretacijos galimybių.

Apžiūroje pasirodė ir Lazdijų kultūros centro Žemaitkiemio laisvalaikio salės mėgėjų teatras „Seklyčia“ su spektakliu J. Šlivinskas „Martynas Špokas“, režisierė Dalytė Uzdilienė.

Nidos mėgėjų teatro trupė „Spyris“ parodė įdomų, itališkai detektyvinį reginį Renco Tarabuzi ir Džulio Skarniči „Mano profesija – senjoras iš aukštuomenės“, režisierė Gražina Raudonienė. Pajėgus nidiškių kolektyvas gali siekti didelių teatrinių uždavinių. Personažai įtikinantys, istorija pinama išlaikant dramaturginę intrigą.

Atitokus po „maratono“, visi spektakliai pradeda rikiuotis į vietas, sugrįžta matytų spektaklių vaizdiniai, personažai, girdėtos frazės. Tada nebegali nesidžiaugti Lietuvos mėgėjų teatru, kuriame tiek daug talentingų aktorių, savitų režisierių, tuo, kad mėgėjų teatras - įdomus ir stiprus. Didele dalimi būtent jo dėka mes galime didžiuotis, kad gyvename čia ir dabar.

ATSPINDŽIAI Utenoje arba Pagiriamieji žodžiai šeimininkams, dalyviams, žiūrovams

IRENA MACIULEVIČIENĖ

Spalio 28-30 d. Utenos kultūros centre karaliavo TEATRAS – čia tris dienas vykusioje XXIII Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūros-šventės „Atspindžiai“ regioninėje apžiūroje dalyvavo 18 teatrų iš Aukštaitijos ir Dzūkijos.



Pagiriamasis žodis šeimininkams

Tik įžengę į Utenos kultūros centrą supratome, kad uteniškiai „Atspindžiams“ ruošėsi labai atsakingai. Fojė mus pasitiko didžiulis reklaminis stendas su šventės programa, spektakliams paruoštos dvi salės, dar spaustuve kvepiančios programėlės, maloniai pasitinkami žiūrovai ir dalyviai, nuoširdi padėka spektaklių aktoriams ir režisieriams, direktorės Astos Motuzienės ir pavaduotojos Reginos Lumpickienės rūpestis vertinimo komisija, kurią mielai papildė Utenos kultūros centro lėlių teatro „Zuikis Puikis“ vadovė Janina Baldauskienė. Viskas vyko labai sklandžiai ir jaukiai - tai darnaus Utenos kultūros centro darbuotojų kolektyvo nuopelnas! Ačiū Jums už ŠVENTĘ!

Pagiriamasis žodis dalyviams

Kaip teatrai sugeba per pusvalandį (ar dar greičiau!) prisijaukinti naują sceną, susistatyti dekoracijas, sureguliuoti apšvietimą, pabandyti muziką, kaip po trumpesnės ar ilgesnės kelionės aktoriai geba tinkamai pasiruošti ir nusiteikti spektakliui – didžiulė paslaptis. Vos įžengę į sceną jie virsta įvairiausiais personažais, gyvena jau kitą gyvenimą, kuris vienaip ar kitaip veikia žiūrovus. Šileris yra taikliai pasakęs, kad „iš teatro eina tiesiausias kelias į žiūrovų širdis ir protą“. Vieni spektakliai vertė susimąstyti, pagalvoti apie savo gyvenimą, kiti – pralinksmino, privertė šypsotis ir juoktis, treti – sujaudino ir net sužavėjo. Svarbiausia – nebuvo abejingų nei scenoje, nei salėje.

Utenoje pamatėme labai daug gerų, stiprių spektaklių, kuriuos dar kartą su malonumu pamatysime jau baigiamosiose „Atspindžių“ šventėse Telšiuose ir Šeduvoje. Dar kartą pasigėrėsime puikiais aktoriniais darbais, įdomiais režisūriniais sprendimais. Tai (nuostabus!) Vilniaus jaunimo teatro „Arlekinas“ spektaklis Nikolaj Gogol „Milinė“ (režisierė Tatjana Timko), (įdomus!) Rokiškio liaudies teatro spektaklis – pasaka suaugusiems pagal Jevgenijų Švarcą „Drakonas“ (režisierius Rytis Saladžius), (mistiškas!) Anykščių kultūros centro mėgėjų teatro spektaklis Kosto Ostrausko „Čičinskas“ (režisierius Jonas Buziliauskas), (ekscentriškas!) Ignalinos kultūros ir sporto centro mėgėjų teatro „Salos“ spektaklis Nikolaj Erdman „Savižudis“ (režisierė Jolanta Narbutaitienė), (intelektualus!) Jonavos rajono savivaldybės teatro spektaklis Edward Albee „Trys aukštos moterys“ (režisierius Jonas Andriulevičius), (jautrus!) Druskininkų teatro „Niša“ ir Sveikųjų ir neįgaliųjų klubo „Erzon“ spektaklis „Mintys“ (režisierė Asta Žiurinskienė), (komiškas!) Varėnos kultūros centro Matuizų filialo teatro „Giraitė“ spektaklis A. Kazragio „Tuščia kertė širdyje“ (režisierė Irena Čeplikienė), (gyvenimiškas!) Utenos kultūros centro Leliūnų skyriaus mėgėjų teatro „Le Liūnė“ spektaklis pagal Daivos Čepauskaitės pjesę „Pupos“ (režisierius Šarūnas Kunickas). Pagyrimo žodžių nusipelnė ir Birštono kultūros centro teatro spektaklis Michel Fermo „Du-

rys pyška“, kuriame Tėvo vaidmenį puikiai vaidino spektaklio režisierius Rimantas Jacunskas bei Anykščių rajono Skiemonių miestelio teatro temperamentingi aktoriai, netikėtai įkvėpę gyvybės Kazio Sajos pjesei „Šeškai“ (režisierius Gintautas Eimanavičius).

Įdomius darbus parodė net du teatrai iš Visagino miesto. Abu kolektyvai šiemet pristatė klasikinius autorius: Visagino kultūros centro teatras „Gyvenimas gražus!“ originaliai suvaidino Žano Batisto Moljero „Skapeno klastos“ (režisierė Birutė Davidovičė), o Visagino kūrybos namų teatro studija „Mėlynoji paukštė“ panardino žiūrovus į puošnią ir turtingą pasaką - Carlo Gozzi „Žaliasis paukščiukas“ (režisierė Marina Shishkina). Šeimininkai – Utenos kultūros centro „Žaliaduonių“ teatras - parodė kamerinį spektaklį pagal šiuolaikinio



autoriaus Virgilijaus Veršulio pjesę „Už durų“ (režisierius Šarūnas Kunickas). Ukmergės kultūros centro Taujėnų filialo mėgėjų teatras „Bičiuliai“ suvaidino Juozo Židanavičiaus komediją „Moterims neišmeluosi“ (režisierė Laima Jančiauskaitė), linksmybių netrūko ir Kalvarijos savivaldybės kultūros centro Jungėnų kaimo teatro spektaklyje „Meilė su pipirais“ pagal Balio Sruogos kūrinį „Pagunda“ (režisierius Raimundas Tyras). Kiek silpniau pavyko įtikinti ir prajuokinti žiūrovus Švenčionėlių liaudies teatrui, vaidinusiam lyrinę komediją pagal Florido Buliakovo pjesę „Keturios Jono moterys“ (režisierė Daiva Pošiūnienė) ir „Atspindžių“ debiutantams - Vievio kultūros centro dramos studijos „Vievio teatras“ aktoriams, vaidinusiems Kazio Sajos „Palangos liūtą“ (režisierė Vanda Bukienė).

Dar kartą dėkoju tiems kolektyvams, kurie atsiuntė į Uteną savo spektaklių afišas, atsivežė programėles. Programėlės – spektaklių atspindžiai. Jose galima rasti premjeros datą, aktorių ir spektaklio kūrėjų vardus ir pavardes, žinių apie teatrą, autorių, pjesės citatų, nuotraukų iš spektaklio. Ši informacija labai padeda žiūrovui nusiteikti spektakliui. Pagaliau tik spektaklio afiša, programėlė, nuotraukos ar vaizdo įrašas lieka teatro istorijai...

Gerbiami aktoriai, mieli režisieriai, ačiū Jums už nesumeluotą meilę teatrui, ištikimybę scenai, už Jūsų kūrybiškumą, jaudulį, norą ir pastangas būti išgirstiems ir suprastiems. Ačiū Jums už TEATRO ŠVENTĘ!

Pagiriamasis žodis žiūrovams

Tam, kad gimtų spektaklis, režisierius privalo turėti jam rūpimą, skaudamą, įdomią, prasmingą temą ir idėją. Jomis jis užkrečia savo aktorius, paverčia juos bendraminčiais ir bendrakeleiviais, sutelkia bendram kūrybiniam procesui. Kiek nerimo, jaudulio, kūrybinio džiaugsmo išgyvenama! Repeticijos, repeticijos ir pagaliau – premjera. Kai į salę susirenka žiūrovai, užgęsta šviesos ir atsidaro uždanga – prasideda spektaklis. Ir tai, koks jis bus, labai priklauso ne tik nuo režisieriaus, aktorių, bet ir nuo salėje sėdinčių žmonių. Nuoširdus ačiū tiems žiūrovams, kurie nevėlavo ateiti į spektaklio pradžią, kurie nekalbėjo spektaklio metu tarpusavyje ar mobiliu telefonu, nešiugždeno saldainių.... Ačiū tiems žiūrovams, kurie myli teatrą, gerbia aktorius, kurie atveria savo sielas SPEKTAKLIO GIMIMUI.



Vis dažniau noriu išbraukti žodį „mėgėjai“

GEDIMINAS ŠIMKUS
Klaipėdos universiteto Menų akademijos
Teatro katedros docentas

Siautulingai praūžė scenos kūrybos upė (su atradimais ir seklumų kliuviniais) – respublikinė XXIII Lietuvos suaugusiųjų teatrų apžiūra „Atspindžiai“. Rekordinis skaičius – pasirodė bene 82 teatrai! Iš tikrųjų – Lietuva ne tik Marijos, bet ir Teatro žemė!

Štai kelios pastabos apie regioninį turą, vykusį Kretingos kultūros centre. Režisierė Kristina Lauciutė-Dimienė pačios sukurta inscenizacija apie Žemaitę sėkmingai į platesnius kūrybos kelius išvedė Kretingos rajono kultūros centro S. Įpilties skyriaus suaugusiųjų dramos kolektyvą. Neįnoringas, jautriai sustyguotas spektaklis. Atlikėjai su meile kuria lietuvių literatūros klasikės Žemaitės gyvenimo fragmentus. Režisūriniais ieškojimais, temų gilumu pasižymi režisierė Airida Lementauskienė - kretingiškiai turėjo gerą progą savo bažnyčioje pamatyti jaudinančią Mažeikių rajono savivaldybės kultūros centro Juozo Vaičkaus „Skrajojamojo“ teatro sakralinę dramą „Jobas“.

Visada laukiame išradingojo režisieriaus Virginijaus Milinio darbų. Neapvylė jis ir šį kartą: Palangos „Grubusis“ teatras parodė jautrų monospektaklį A. Kotliar „Moterų laimė“. Jaunas režisierius Domininkas Malajevas (Priekulės kultūros centro Agluonėnų klojimo teatras) ryžosi eiti sudėtingesniu kūrybos keliu. Akivaizdu, kad jam neblogai pavyko - subūręs šaunų aktorių kolektyvą, epinio teatro principais įveikė B. Brechto dramą „Motušė Kuraž ir jos vaikai“. Režisierės Daivos Gedvilienės spektakliai visada pasižymi scenine kultūra, estetika, tad ne išimtis ir A. Juozaičio „Napoleonas. 101 diena“ (Mažeikių rajono savivaldybės kultūros centro mėgėjų teatro trupė „Visavi“). Raiškios mizanscenos, kostiumai, apšvietimas – visa tai sudarė malonų įspūdį, bet kirbėjo mintis: vardan ko pasirinkta ši pjesė?.. Savitu ieškojimų keliu pasuko režisierius Vaidas Kvedaras (Gargždų miesto teatras, V. Kvedaro „Už tvoros“). Subūręs nemažą aktorių trupę, ėmėsi teatro priemonėmis tyrinėti Gargždų miesto atsiradimo istoriją. Debiutas puikus, linkėtina tęsti ir gvildenti šią temą.

Šeimininkams (kaip ir priklauso!), matyt, ir sienos padėjo. Šaunia pjesės interpretacija, su puikiu aktorių ansambliu režisierius Donatas Žilinskas sukūrė ekscentrišką komediją pagal E. Untulio pjesę „Keista liga“ (Kretingos rajono kultūros centro Egidijaus Radžiaus teatras). To paties teatro vyr. režisierius Nerijus Gedminas parodė spektaklio eskizą pagal G. Grekovo ir J. Muravickio „Nepaprastus Julijos ir Natašos nuotykius“. Ryškiai matosi, kad režisierius, kaip visada, eina profesionaliu atradimų keliu, gvildendamas jaunų žmonių problemas.

Apskritai - ar galima mėgėjų teatre pasiekti profesionalumo? Manau, kad tam tikra prasme – taip. Aktorių mėgėją nereikia mokyti, o repeticijų metu jam padėti įtikinti spektaklio partnerį (ir žiūrovą) iš savo gyvenimiškos pozicijos, kuri ir lemia personažo santykį su pjesės situacijomis. Tą daryti būtina su visa savo dvasine potencija, natūraliai ir sąžiningai. Žinoma, ir mėgėjas privalo tobulinti sceninės kalbos techniką, judesį, bet tik dėl konkretaus vaidmens, spektaklio, o ne dėl aktoriaus profesijos.

Pažiūrėjęs dviejų regionų (Kretingos ir Kuršėnų) bei baigiamosios „Atspindžių“ šventės Telšiuose spektaklius, priartėjusiais prie tam tikro profesionalumo priskirčiau šiuos režisierius: Joną Buziliauską (Anykščiai), Tatjaną Timko (Vilnius), Nerijų Gedminą ir Donatą Žilinską (Kretinga), Joną Andriulevičių (Jonava), Airidą Lementauskienę (Mažeikiai), Virginijų Milinį (Palanga), Redą Butnorienę (Akmenė). Dalis režisierių pasižymėjo meninių interpretacijų originalumu, gebėjimu atkurti regionų kultūrinių tradicijų, laikotarpių, konkrečių autorių meninės kalbos ypatumus. Tai Danutė Samienė (Jurbarkas), Edmundas Untulis (Skuodas), Neringa Danienė (Rokiškis), Asta Žiurinskienė (Druskininkai), Jurga Švagždienė (Panevėžio r., Miežiškiai), Kristina Lauciutė-Dimienė (Kretingos r., S.Įpiltis), Vaidas Kvedaras (Gargždai), Andrėja Gričiūtė (N. Akmenė). Šių režisierių darbus lydi didžiulis būrys nuostabių aktorių... Jie bus pagerbti „Tegyvuoja Teatras!“ šventėje...

„Atspindžiai 2016“ Kuršėnuose

DANUTĖ VAIGAUSKAITĖ

Kuršėnų kultūros centras, garsėjantis įvairiapusiška mėgėjų kūrybine veikla, labiausiai žinomas Lietuvai ir pasauliui savo teatru „Ikaras“, kuriam vadovauja Valentina ir Petras Valskiai. Vaikų atsidavimas teatrui, pagarba scenai, elgesio kultūra, kūrybiškumas ir daug kitų savybių skiepija teatro dalyviams šie talentingi vadovai. Todėl nenustebino, o tik maloniai nuteikė pasipuošusių „ikariukų“ šiltas sutikimas, pravėrus centro duris į „Atspindžių“ šventę. Visas tris dienas jie šildė šventės dalyvius savo dėmesiu, šypsenomis, kūrybingu klegesiu. Visada norisi pas juos sugrįžti...

Šiame regione buvo parodyta 16 spektaklių ne tik iš Šiaulių apskrities, bet ir iš Kupiškio, Panevėžio, Prienų, net Vilniaus! Šių metų „Atspindžiai“ ypatingi tuo, kad teatrai kūrė originalius scenarijus ir spektaklius apie savo regiono, miestelio ar kaimo bendruomenės gyvenimą, liūdną ir pamokančią istorinę patirtį, kultūros šviesuolius. Lietuvių bendruomenės teatras iš Punsko (Lenkija) parodė originalų muzikos ir plastikos vaidinimą pagal M. K. Čiurlionio dailės kūrinius „Pasaka apie Čiurlionį“, režisierė Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė. Naujosios Akmenės liaudies teatras, vadovaujamas jaunos režisierės Andrėjos Gričiutės, sukūrė jaudinantį, paveikų vaidinimą apie žiaurią lietuvių pokario gyvenimo patirtį „Partizanų dainų aidai“. Artimą šiai temai įtaigų ir jaudinantį spektaklį „Jau aš – ne aš“ pagal V. V. Landsbergio dramą „Bunkeris“ parodė Kuršėnų kultūros centro teatras „Mozaika“ ir režisierius Petras Valskys. Asociacija „Rokiškio teatras“ ir režisierė Neringa Danienė atliko didžiulį istorinį tiriamąjį darbą ir sukūrė originalų, sukrečiantį biografinį liudijimą apie Rokiškio žydų bendruomenės gyvenimą sunkių išbandymų laikotarpiu „Nutildytos mūzos“. Įspūdingą vaidinimą šventėje pateikė Panevėžio rajono Miežiškių miestelio bendruomenės teatras ir jo vadovė Jurga Švagždienė. 47 atlikėjai (nuo 6 iki 80 m. amžiaus) sukūrė jautrų, įdomų, estetišką, muzikalų pasakojimą apie savo mylimo miestelio gyvenimą „Iš miežiškėnų pasakų, prisiminmų ir sapnų“. Šis vaidinimas suteikia didžiulę viltį ir tikėjimą, kad tvirtos, kūrybingos bendruomenės gali išgelbėti Lietuvą nuo dvasinės griūties...

Daugelis teatrų džiugino žiūrovus nacionalinės drama-

turgijos lobių interpretacija. S. Kymantaitės-Čiurlionienės „Pinigėliai“ – vienas mėgiamiausių ir gerai žinomų kūrinių, atskleidžiančių lietuvišką troškimą gauti didelį palikimą iš mirštančios tetulės. Dviejų teatrų atlikėjai - Radviliškio rajono Alksniupių bendruomenės teatras ir jų vadovė Laima Didžbalienė bei Panevėžio rajono Krekenavos teatras „Avilys“ (režisierė Miranda Vaitkevičienė) – tiesiog mėgavosi gerai atpažįstamų personažų kūrimu, užkrėsdami žiūrovą bendrystės nuotaikomis. Šiaulių rajono Bazilionų teatrinė bendruomenė parodė nuotaikingą ankstyvosios dramaturgijos spektaklį M. Alytienės-Antanavičiūtės „Kurčias žentas“ (režisierė Birutė Sinkevičienė); Joniškio rajono Skaistgirio bendruomenės teatras ir moterų vokalinis ansamblis „Retro“ parodė spektaklį V.Bladykaitės „Ženteliai“ (režisierė Rita Eidukaitė). Prienų rajono Naujosios Ūtos teatras „Vėtrungė“ energingai ir įtaigiai perteikė žiūrovams K. Binkio poemą „Kriaučius Motiejus“ (režisierė Anelė Lukjančuk). Puikiai „Atspindžių“ šventėje debiutavo Telšių rajono Varnių bendruomenės teatras su spektakliu B. Lengvinienės „Beprotystė“, režisierius Algimantas Armonas. Tos pačios autorės vaidinimą „Gyvenimas nestovi vietoje“ parodė Šeduvos bendruomenės teatras, vadovaujamas Izolinos Staniulienės. Net du spektaklius šventėje pristatė režisierius Vytautas Mikalauskas: Trakų karališkajame teatre jis sukūrė aktualų vaidinimą L. Didžiulienės-Žmonos „Lietuvaitės“, o Vilniaus senjorų teatre – E. Ignatavičiaus „Skyrybos“.

Keturi teatrai pateikė žiūrovams užsienio dramaturgijos interpretacijas. Rasenių teatras „Braižas“ pristatė nuotaikingą vaidinimą, narpliojantį šeimynines problemas, F.Kalo „Keturiese vidurnakty“ (režisierė Jolanta Šimaitienė); Akmenės teatras suvaidino nuotaikingą A. Čechovo vodevilį „Jubiliejus“ (režisierė Reda Butnorienė); Pakruojo rajono Linkuvos mėgėjai parodė T. Viljamso „Netikusi vakarienė“ (režisierius Simonas Kilius). Šiaulių teatras „Durys“ ir režisierius Virginijus Dargis spektakliu F. G. Lorkos „Dona Rosita arba gėlių kalba“ nukėlė žiūrovą į dramatiškas ispaniškos meilės peripetijas, pripildytas aistros ir ryškių kostiumų.

Gražios šventės kontekste didelį liūdesį ir susirūpinimą kėlė Kupiškio kultūros centro teatras, pasivadinęs Unės Babickaitės vardu, parodęs K. Sajos „Barakuda“. Režisierė Nijolė Ratkienė, turėdama puikų aktorių būrį, nesugebėjo tinkamai organizuoti sceninio veiksmo su aiškia istorija, nepadėjo aktoriams kurti sceninių personažų. Pasirinkusi išskirtinės meno asmenybės Unės Babickaitės vardą savo teatrui, režisierė prisiėmė atsakomybę už jos vardo garsinimą, skleidžiant aukštą teatrinę kultūrą, tačiau parodytas spektaklis bei režisierės pasirinktas „kūrybinis“ kelias kertasi su naujuoju teatro vardu ir reikalauja rimtos situacijos analizės.

Nepaisant šio „šaukšto deguto“, „Atspindžiai“ atskleidė šiandienos mėgėjų teatro įvairovę, spektaklių kokybę, didėjantį dalyvių aktyvumą. Tai stiprina viltį, kad emigracijos bumas nenužudys Lietuvos mėgėjų teatro!

Telšiuose – teatrų festivalis „Atspindžiai“

DONATA KAZLAUSKIENĖ

Žemaitijos sostinėje vyko masiškiausia, didžiausia bei labiausiai teatro mėgėjų bendruomenę vienijanti suaugusiųjų mėgėjų teatrų šventė „Atspindžiai“, kurios metu spektaklis keitė spektaklį, tad telšiškiai ir miesto svečiai galėjo turiningai praleisti laiką.



Pagal lietuvių ar užsienio dramaturgiją sukurtų skirtingų žanrų, stilių spektaklių šventė „Atspindžiai“ nuo 1991 m. vyko 23-ąjį kartą. Mėgėjų teatrus vertino kompetentinga komisija: Lietuvos nacionalinio kultūros centro Teatro poskyrio vadovė, šventės koordinatorė Irena Maciulevičienė, docentė, humanitarinių mokslų daktarė, Klaipėdos universiteto Menų fakulteto Režisūros katedros vedėja Danutė Vaigauskaitė, Klaipėdos universiteto Menų fakulteto Režisūros katedros docentas Gediminas Šimkus.

„Šių metų „Atspindžiai“ buvo išskirtinai gausūs dalyvių. Pradžiugino spektaklių meninis lygis: iš 82 parodytų spektaklių 38 komisija įvertino labai gerai, jie bus apdovanoti. Per



23 teatro festivalius parodyta apie 700 spektaklių. Lietuvos mėgėjų teatras – stiprus, aukšto lygio. Itin ryškūs šiemet buvo publicistiniai spektakliai. Taip pat džiugu, kad jauni režisieriai atsigręžia į lietuvių dramaturgiją: matėme puikių pastaty-



mų pagal mūsų klasikų Sofijos Kymantaitės – Čiurlionienės, Žemaitės, Balio Sruogos kūrinius. Teatrų šventė šiemet vyks dviejose kultūros sostinėse: didžiojoje – Telšiuose ir mažojoje – Šeduvoje“, – kalbėjo I. Maciulevičienė.

Telšiuose parodyta dešimt spektaklių, kuriuos pristatė miestų mėgėjų teatrai, o gruodžio 10–11 dienomis Šeduvoje suvaidinta 12 miestelių mėgėjų teatrų spektaklių.



Telšiuose pirmieji pasirodymą pradėjo žemaičiai žemaičiams žemaitiškai. Spektaklį „Keista jėga“ (Edmundas Untulis) vaidino Kretingos rajono kultūros centro Egidijaus Radžiaus teatras (rež. Donatas Žilinskas). „Džiaugiuosi, kad „Atspindžiai“ gyvi ir šį judėjimą, pačią idėją palaiko Lietuvos nacionalinis kultūros centras. Jei žemėje yra stebuklų, tuomet jie visi vyksta teatre“, – sveikindama pirmuosius teatralus sakė D. Vaigauskaitė.

Po kretingiškių pasirodė Jonavos rajono savivaldybės teatras su spektakliu „Trys aukštos moterys“ (Edward Albee, rež. Jonas Andriulevičius), pristatytas Anykščių kultūros centro mėgėjų teatro „Čičinskas“ (Kostras Ostrauskas, rež. Jonas Buziliauskas), Šakių kultūros centro Zanavykų teatro „Budynė“



Žemaitės apsakymų motyvais ir Skuodo kultūros centro žemaičių teatro „Auruoras Borealis smūgis“ (Edmundas Untulis, rež. Edmundas Untulis). Į savo pasirodymus kvietė Jurbarko kultūros centro Konstantino Glinskio teatras, asociacija „Rokiškio teatras“, Druskininkų teatras „Niša“ kartu su sveikųjų ir neįgaliųjų klubu „Erzon“, Vilniaus jaunimo teatras „Arlekinas“ ir Rokiškio liaudies teatras.

„Šiųmečiai „Atspindžiai“ – neįtikėtino masto, o mėgėjų teatrų spektakliai ypač kokybiški. Atrinkti buvo 82, tačiau galime įsivaizduoti, jog į festivalį patekti norėjo bent tris kartus daugiau teatrų. Akivaizdžiai matomas kokybinis šuolis atlikėjų vaidyboje, režisūriniuose sprendimuose“, – sakė D. Vaigauskaitė. Komisijos narė džiaugėsi, kad režisieriai ieško savo krašto šviesuolių ir kuria spektaklius apie juos, yra žvilgsnis į priekį be purvo, pesimizmo.

I. Maciulevičienė skaičiuoja, kad į „Atspindžius“ įsitraukė bene 1500 dalyvių iš 9 šalies miestų, 33 rajonų, 3 savivaldybių. „Nors festivalyje nedalyvauja Kauno, Panevėžio miestų ir 10 rajonų teatrai, aš tikiu, jog ir ten yra talentingų aktorių mėgėjų, galinčių realizuoti save. Per atrankas pamatėme ne vieną puikų debiutuojančio mėgėjų teatro spektaklį“, – sako šventės koordinatorė I. Maciulevičienė.



Šeduvoje – teatrų šventės atspindžiai

SAULIUS JUŠKEVIČIUS

Šeduvos kultūros amatų centre vykusiame 23-iosios Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūros „Atspindžiai-2016“ baigiamajame koncerte savo meistriškumą demonstravo dvylika šalies kaimų ir miestelių teatrinių kolektyvų.

Teatrai džiugino žiūrovus

Šeduvos teatro mėgėjus džiugino Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūroje-šventėje „Atspindžiai-2016“ geriausiai pasirodę mėgėjų teatrai iš Šakių, Kretingos, Utenos, Biržų, Varėnos, Telšių, Pasvalio, Naujosios Akmenės, Ignalinos, Kupiškio, Panevėžio rajonų bei Birštono savivaldybės.

Žiūrovai ir dalyviai išvydo įvairių autorių, skirtingų žanrų bei stilių spektaklius, kuriuose vaidina mėgėjai aktoriai.



Kupiškio kultūros centro Skapiškio padalinio teatras „Stebulė“ savo spektaklyje atskleidė kunigo švietėjo Jono Katelės lietuvybės kelią.

Biržų kultūros centro Boriso Dauguviečio teatras parodė spektaklį „Balys Sruoga. Jaunų dienų mozaika“ pagal Unės Babickaitės atsiminimus. Šiam spektakliui scenarijų parašė pati režisierė Vita Vorienė.

Teatro šventėje kolektyvai parodė ir nemažai savo krašto istoriją menančių pastatymų. Tarp kitų išsiskyrė Kupiškio kultūros centro Skapiškio padalinio teatro „Stebulė“ pastatymas „Lietuvybės lopšys“, skirtas kunigo švietėjo Jono Katelės 185-osioms gimimo metinėms paminėti.

Spektaklio režisierė Vita Vadoklytė, kurdama scenarijų, po kruopelytę surinko kunigo švietėjo Jono Katelės, ėjusio lietuvybės keliu ir vedusiu kitus, biografijos faktus ir įtaigiai perteikė juos žiūrovams.

Teatro šventėje teatrai nevengė ir humoristinių ar tragikomiškų pastatymų.

Šeduvos kultūros ir amatų centro scenoje pasirodė ir pats gausiausias aktorių kolektyvas, 47 dalyviai, Panevėžio rajono Miežiškių kultūros centro mėgėjų teatras, parodęs savo režisierės Jurgos Švagždienės spektaklį „Iš miežiškėnų pasakų, prisiminimų ir sapnų“.

Pagyros mėgėjų teatrams

Vertinimo komisijos pirmininkė humanitarinių mokslų daktarė, Klaipėdos universiteto Menų fakulteto Režisūros katedros vedėja, Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos viceprezidentė, Pasaulinės mėgėjų teatro asociacijos Meno tarybos narė Danutė Vaigauskaitė sakė, jog mėgėjų teatrai išgyvena atgimimo laikotarpį.

„Šiemetiniuose „Atspindžiuose“ mėgėjų teatrai šovė į naujas aukštumas. Dar niekada nėra buvę, kad mėgėjų kolektyvai apžiūrai-šventei pristatytų net 82 spektaklius, kuriuos komisijai teko peržiūrėti per penkis savaitgalius ir atrinkti 23 spektaklius baigiamiesiems pasirodymams. Atrankiniuose turuose regionuose mėgėjų teatrai pateikė net apie 400 pastatymų“, – džiaugėsi vertinimo komisijos pirmininkė.

Vertinimo komisijos pirmininkė sakė, kad apžiūroje-šventėje „Atspindžiai-2016“ dalyvavę kolektyvai pateikė puikiai parengtus spektaklius.

„Per dvejus metus nuo praėjusių „Atspindžių“ išaugo ir kiekybė, ir kokybė. Ir jų režisūra, ir scenografija, ir aktorių vaidyba buvo nepriekaištinga. Mėgėjų teatrai tampa labai profesionalūs. Visi labai įdomūs ir įvairūs: apie pokarį, apie mokytojus, apie krašto šviesuolį Joną Katelę.

Ar gali kas kitas pastatyti spektaklį apie Miežiškius, jei ne patys miežiškiečiai, kurie begaliniai alsuoja savo meile kaimui, o spektaklyje vaidina net 47 bendruomenės nariai. Džiugu, kad biržiškiai rado dar neatrastą istoriją – Balio Sruogos ir Unės Babickaitės meilės istoriją. Tai dar niekas nebuvo bandęs gvildenti, o štai teatro režisierė surado šią nišą ir pati parašė pjesę.

300 mėgėjų teatrų šventėje rodo savo spektaklius ir tai labai džiugina“, – sakė vertinimo komisijos pirmininkė.



Varnių (Telšių r.) kultūros centro mėgėjų teatro trupė ir jų spektaklis „Beprotystė“ buvo šiltai sutiktas žiūrovų.

Baltijos šalių mėgėjų teatrų festivalis „Baltijos rampa“ Kupiškyje

Šiais metais kupiškėnus ir miesto svečius pradžiugino dar vienas teatrų kultūrą, istoriją puoselėjantis ir džiuginantis renginys – Baltijos šalių mėgėjų teatrų festivalis „Baltijos rampa“. Tradiciškai „Baltijos rampa“ vyksta kas dvejus metus, tačiau „Mažoji Baltijos rampa“ vis naujomis temomis lepina teatro mėgėjus kasmet: praėjusiais metais festivalis vyko Estijoje, o 2017 m. jis suspindės Latvijoje. Šiemet „Baltijos rampa“ atkeliavo į Kupiškį Skapiškio teatro „Stebulė“ režisierės, Lietuvos liaudies kultūros centro mėgėjų meno žanrinės tarybos narės Vitos Vadoklytės iniciatyva: režisierė ir jos vadovaujamo teatro nariai – vieni iš pagrindinių šio renginio organizatorių.



Rugpjūčio 19-20 dienomis tarptautinė šventė prasidėjo iškilmingomis eitynėmis nuo Kupiškio Kristaus Žengimo į dangų bažnyčios link Kupiškio rajono savivaldybės kultūros centro, kuriame vėliau buvo pradėti rodyti šventiniai spektakliai. Eisenoje svečiams žygiuoti padėjo Kupiškio rajono savivaldybės meras Dainius Bardauskas, Kupiškio rajono savivaldybės Kultūros, švietimo ir sporto skyriaus vedėja Jurgita Trifeldienė, Kupiškio kultūros centro direktorė Jolita Janušonienė. Tarptautinio renginio atidaryme dalyvavo Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos (LMTS) prezidentas Jonas Andriulevičius, LMTS viceprezidentė, docentė, humanitarinių mokslų (menotyra) daktarė, Šiaurės Europos mėgėjų teatro aljanso (NEATA) tarybos narė, Pasaulinės mėgėjų teatro asociacijos (AITA/IATA) teatro ekspertė, Lietuvos liaudies kultūros centro mėgėjų meno žanrinės tarybos narė Danutė Vaigauskaitė, Latvijos mėgėjų teatrų asociacijos prezidentė Inta Kalnina kartu su asociacijos taryba – režisieriais iš skirtingų Latvijos miestų, Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos tarybos nariai. Festivalį stebėjo ir jo darbe dalyvavo gausus Lietuvos režisierių ir aktorių būrys iš Utenos, Rokiškio, Punsko (Lenkija), Šiaulių, Kuršėnų, Tau-












BALTIJOS ŠALIŲ MĖGĖJŲ TEATRŲ FESTIVALIS „BALTIJOS RAMPA"

"QUA VADIS, THEATRE?"

Kupiškio kultūros centre

Penktadienis, rugpjūčio 19 d.

15.00 Teatrų eitynės nuo Kupiškio baznyčios link Kultūros centro

15.20 Festivalio atidarymas
Skapiškio teatras „Stebulė" bei vaikų ir jaunimo teatro studija „Ku-kū"
„Pasakoja kupiškėnai" pagal Povilo Zulono atsiminimus
Režisierė Vita Vadoklytė (Kupiškio kultūros centro didžioji salė)

17.00 Klaipėdos universiteto Menų akademijos teatro katedros vaidybos studentų spektaklis **„Tu arba Tave"**
Vadovas prof. Valentinas Masalskis (Kupiškio kultūros centro didžioji salė)

19.00 Jūrmalos teatras (Latvija)
Flannery O'Connor **„Šlubam pirmenybė"**
Režisierius Imants Jaunzems (Kupiškio kultūros centro didžioji salė)

Šeštadienis, rugpjūčio 20 d.

15.00 Jonavos rajono savivaldybės teatras
Edward Albee **„Trys aukštos moterys"**
Režisierius Jonas Andriulevičius (Kupiškio kultūros centro didžioji salė)

17.00 Vilde teatras (Estija)
Janno Puusepp **„Lankytojai"**
Režisierius Janno Puusepp (Kupiškio kultūros centro didžioji salė)

19.00 Anykščių kultūros centro teatras
Jusinas Mavrikevičius **"Daukantas"**
Režisierius Jonas Buzilauskas (Kupiškio kultūros centro didžioji salė)

Bilietai parduodami kultūros centro kasoje (kaina 1 Eur)

Organizatoriai: Rėmėjas LIETUVOS KULTŪROS TARYBA

ragės, Jonavos, Jurbarko, Pasvalio, Biržų, Kauno, Joniškio.

Pirmąją festivalio dieną buvo parodyti trys spektakliai: Skapiškio teatro „Stebulė" bei vaikų ir jaunimo teatro studijos „Kūkū" spektaklis „Pasakoja kupiškėnai" (rež. Vita Vadoklytė) pagal režisieriaus Povilo Zulono prisiminimus; Klaipėdos universiteto Menų akademijos teatro katedros spektaklis „Tu arba Tave" (vad. prof. Valentinas Masalskis); Jūrmalos teatro spektaklis „Šlubam pirmenybė" (rež. Irmants Jaunzems).



„Baltijos rampa" Kupiškyje buvo skirta paminėti svarbioms progoms: Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos (LMTS) 25-čiui ir vaidinimo, išgarsinusio Kupiškį visoje Lietuvoje, parodyto daugiau kaip 670 kartų - „Senovinės kupiškėnų vestuvės" 50-čiui. Festivalio metu vyravo kupiškėniškų vestuvių





tematika, svečiams buvo dovanojami autentišku receptu pagaminti kupiškėniški karvojai (vestuviniai pyragai), tradiciniai vestuviniai šiaudiniai sodai, veikė Kupiškio etnografijos muziejaus parengta Algirdo Tarvydo fotografijos darbų paroda vaidinimo „Senovinės kupiškėnų vestuvės" tema.



Antroji festivalio diena startavo anksti ryte. Festivalio dalyviai ir stebėtojai savo teatrinius įgūdžius tobulino kūrybinėse laboratorijose. Įdomias veiklas vedė prof. Valentinas Masalskis kartu su kompozitore Nijole Sinkevičiūte. Įdienojus



prasidėjo teatrų pasirodymai, kuriuos pradėjo Jonavos rajono savivaldybės teatro dviejų dalių spektaklis „Trys aukštos moterys" (rež. Jonas Andriulevičius). Po jo žiūrovų dėmesį prikaustė Estijos „Vilde teatro" spektaklis „Lankytojai" (rež. Janno Puusepp), o Baltijos šalių mėgėjų teatro festivalį uždarė Anykščių kultūros teatro spektaklis „Daukantas" (rež. Jonas



Buziliauskas).

„Mažosios Baltijos rampos“ metu dalyviai ir svečiai susipažino su Kupiškio miestu, dalyvavo Kupiškio etnografijos muziejaus organizuojamose edukacinėse veiklose Uoginių



amatų centre. Susirinkę Baltijos šalių teatro asociacijų vadovai diskutavo apie šventę, ateities planus, aptarinėjo matytus spek-



taklius. Po rimtų diskusijų „apskrito stalo“ aplinkoje Baltijos šalių mėgėjų teatrų asociacijų tarybos nariai atsisveikino iki kitos „Baltijos rampos“, kuri 2017 metų rugsėjo 15-17 dienomis vyks Latvijoje, Jūrmalos mieste.



Plungės teatras „Saula“ atstovavo Lietuvą Japonijoje

AURELIJA ŠARKAUSKAITĖ
Plungės kultūros centro vadybininkė

Nuo 1983 m. Japonijoje, Toyama mieste kas ketveri metai renkasi geriausi pasaulio vaikų teatrai į Pasaulinį vaikų teatrų forumą-festivalį. Galimybė parodyti savo spektaklį ir pristatyti savo šalies kultūrą suteikiama vaikų teatrui, sėkmingai įvykdžiusiam atrankos komiteto reikalavimus ir praėjusiam atrankos etapus, kurie vyksta net du metus iki šio išskirtinio pasaulinio kultūros įvykio. Paraiškas dalyvauti teikia per 100 pasaulio valstybių, iš kurių atrenkama 20-23 geriausių vaikų teatrų. Šį festivalį ir atrankas į jį Toyama organizuoja kartu su pasauline mėgė-





jų teatrų organizacija AITA/NEATA, kurios prezidentas Rob Van Genechten (Belgija) dalyvavo 2016 m. atrankų komitete. Po sėkmingai įveiktų atrankos etapų šiame prestižiniame pasaulio kultūros forume garbė pristatyti savo kūrybą ir visos Lietuvos kultūrą suteikta Plungės kultūros centro vaikų ir jaunimo teatrui „Saula“ bei jo vadovams Sigitai ir Romui Matuliams.



Šis pasaulinės reikšmės kultūros įvykis dažnai lyginamas su olimpinėmis žaidynėmis. Atidarydamas renginį

Toyama prefektūros gubernatorius Takakazu Ishii sakė: „geriausi pasaulio sportininkai kas keturi metai renkasi į Olim-



pines žaidynes, o į Toyama kas keturi metai renkasi geriausi pasaulio vaikų teatrai ir talentingiausi pasaulio vaikai. Mums tai tolygu“.

Plungės teatras „Saula“ savo kūrybą pristatyti ir apie Lietuvos kultūrą bei mėgėjų teatrų tradicijas papasakoti turėjo galimybę visų pasaulio kontinentų atstovams, nes kartu su plungiškiais į Toyama pasaulinį vaikų teatrų forumą-festivalį buvo atrinkti kolektyvai iš Australijos, Belgijos, JAV, Kinijos, Ekvadoro, Hongkongo, Čekijos, Egipto, Indonezijos, Korėjos,



Malaizijos, Vengrijos, Nepalo, Monako, Maroko, Lenkijos, Singapūro, Rusijos, Šri Lankos, Slovakijos, Ugandos, Vietnamo ir, žinoma, Japonijos. Todėl talentingų Plungės teatro „Saula“ kūrėjų dėka apie Lietuvą kalbėjo ne tik Japonijoje, bet ir visame pasaulyje.

Plungės kultūros centro vaikų ir jaunimo teatras „Saula“ Toyama Kaikan teatre parodė savo sukurtą spektaklį pagal lietuvių liaudies pasakas „Velnių monai“, režisuotą Sigitos ir Romo Matulių. Be to, plungiškiai įrengė Lietuvos paviljoną, kuris veikė visomis festivalio-forumo dienomis. Jame buvo pristatyta informacija apie Lietuvą, jos mėgėjų teatrus, tra-



dicinius mūsų šalyje vykstančius renginius, leidiniai, įvairūs lankstinukai, Lietuvą reprezentuojantys suvenyrai, dirbiniai iš lino, gintaro, tautiniai kostiumai ir t.t. Lietuvos paviljonas, kaip ir plungiškių spektaklis sulaukė didžiulio populiarumo: vaidinimą stebėjo neįtikėtinai daug žiūrovų, o po jo nugriaudėjo aplodismentų ir pasigėrėjimo šūksnių banga. Toyama pasau-



linio vaikų teatrų forumo-festivalio prezidentas profesorius Izumi Yoshida Plungės teatrą asmeniškai pakvietė vėl atvykti po keturių metų - tai didžiulis pripažinimas ir garbė.

Kartu su teatriniais kolektyvais iš viso pasaulio Toyama spektaklius stebėjo ir forumo veiklose dalyvavo pasaulinės organizacijos AITA/NEATA tarybos nariai bei teatrų sąjungų prezidentai iš Belgijos, Monako, Suomijos, Čekijos, Prancūzijos, Nyderlandų, Korėjos ir kitų šalių. Atrinktus geriausius kolektyvus vertino pasaulinis forumo kritikų komitetas, kurį sudarė profesionalūs teatro ir šokio kritikai iš Suomijos, Austrijos, Australijos, Maroko, JAV, Singapūro, Ugandos, Didžiosios Britanijos, Korėjos, Indonezijos, Kinijos ir Japonijos. Teatro „Saula“ jaunieji aktoriai dalyvavo ir teatrinėse meno laboratorijose, kurių metu galėjo mokytis iš profesionalių scenos meistrų. Laboratorijas vedė teatro ir šokio pedagogai iš



Japonijos, Belgijos, Italijos, Australijos, Singapūro ir Ugandos. Be dalyvavimo įvairiose festivalio veiklose teatro „Saula“ dalyviai lankėsi japonų šventyklose, parkuose, kitose japonų kultūrai būdingose vietose, daug bendravo su bendraamžiais iš įvairių pasaulio šalių, pasakojo apie teatrinę Lietuvos veiklą.

Didžiausias netikėtumas „sauliečių“ ir jų vadovų vis tik laukė Lietuvoje. Po daugiau nei parą trukusios kelionės į Plungę teatras sugrįžo 4 val. ryto, tačiau sutikti pasaulinio forumo-festivalio dalyvių į centrinę aikštę atėjo gausus būrys plungiškių su plakatais ir gėlėmis, lietuviška duona, medumi ir netgi fe-



jerverkais. Pasak sutikimo ceremoniją organizavusių teatro „Saula“ aktorių šeimų narių ir artimųjų, „mes sutinkame savo olimpiečius“. Iš tiesų, taip garsiai ir pagarbiai apie Lietuvos mėgėjų meno tradicijas pasaulyje kalbama ne taip dažnai, o Plungės kultūros centro vaikų ir jaunimo teatrui „Saula“ bei jų vadovams Sigitai ir Romui Matuliams tai pavyko - atkaklaus ir kūrybingo darbo bei išskirtinio talento dėka.

Jonavos mėgėjų teatras Ukrainoje prilygo profesionalams

GINTARĖ VAICIEKAVIČIŪTĖ
Jonavos rajono savivaldybės teatro pastatyminės dalies vedėja

“Jonava” ir “Lietuva” vis dar tebemirga Ukrainos Volynės krašto žiniasklaidoje po Jonavos rajono savivaldybės teatro pasirodymo III-ajame tarptautiniame teatrų festivalyje „Keliaujanti pakaba“, rugsėjo 30 – spalio 2 dienomis vykusiame Lucko mieste. Autentiškoje elektroaparatūros gamyklos bombų slėptuvėje suvaidinta režisieriaus J. Andriulevičiaus poetinė pokario drama „Namo“ dėl ukrainiečiams artimos temos aktualumo, įtaigios jonaviečių aktorių vaidybos sukrėtė itin gausiai bunkeryje susi-



rinkusią publiką. Po spektaklio žmonės ilgai nesiskirstė, siekė apkabinti kiekvieną aktorių, dalinosi įspūdžiais ir savo šeimų istorijomis dabartiniame Ukrainos kare...

Festivalis vyko netradicinėse erdvėse

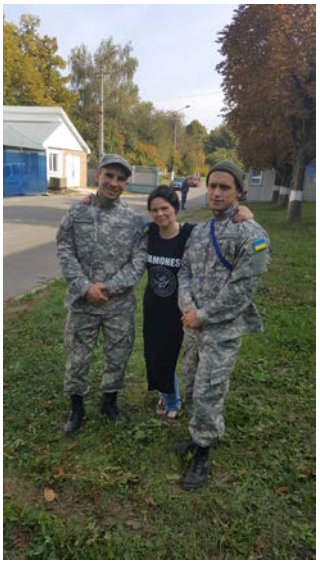
Tarptautinis teatrų festivalis Lucke išsiskyrė originaliai



parinktomis erdvėmis – visas tris dienas spektakliai vyko veikiančiose ar apleistose, griuvėsiais virtusiose gamyklose, angaruose ir kitose ne teatro funkcijai pritaikytose patalpose: vaikiškų atrakcionų aikštelėje, meno galerijoje, pramogų parke ir pan. Festivalio organizatorių nuomone, toks netikėtų erdvių pritaikymas teatrui padeda atskleisti šios meno rūšies universalumą, pasiekti kiekvieną, net ir nesidomintį teatru žiūrovą. Idėja pasiteisino – žiūrovai į spektaklius plūste plūdo, nors kai kurios festivalio spektaklių vietos buvo nelengvai pasiekiamos, o Jonavos teatrui netgi teko vaidinti kariškių saugomos gamyklos teritorijoje.

Karo ženklai

Vadinamojo Ukrainos karo židinys įsiplieskęs šios didžiulės šalies gilumoje, tačiau ir vos už 150 km nuo Lenkijos sienos esančiame Lucke gausu įtampos ženklų ir neramumų



atgarsių: miesto centre įrengta žuvusiųjų už laisvę atminimo lenta, nuolat papildoma naujomis “dangaus rinktinės” fotografijomis ir nuklota gėlėmis; dauguma kavinių ir barų užsidaro 11 val. vakaro, nes reikia būti namuose ir pasiruošus, jeigu ką… Beveik kiekvieno sutikto pašnekovo šeimoje yra šiuo metu kovojančių ar savanoriaujančių prie Lugansko, tad suprantamas nuoširdus ukrainiečių dėkingumas, sužinojus, jog esame iš Lietuvos: “jūs buvote pirmieji, mus palaikę ir supratę, jūs vieninteliai, nuo pat pradžių tiesiogiai transliavę Maidano įvykius…”

Už spektaklį dėkojo jaunimas

Jonavos teatro spektakliui festivalio organizatoriai pa-



skyrė itin unikalią vietą – poetinę pokario drama “Namo…” teko vaidinti sovietmečiu statytoje bombų slėptuvėje, tikrame cementiniame bunkeryje. Scenografiją spektakliui jonaviečiai susikūrė patys, iš bunkeryje rastų dėžių, medinių lentų nuo pastolių, o žiūrovų minia prie improvizuotos scenos dar labiau stiprino nelaisvės ir nesaugumo įspūdį. Bunkeryje tvyrojusi atmosfera, puiki uždaros erdvės akustika, įkvėpta jonaviečių Lolitos Vaškelienės, Astos Petkutės, Jelenos ir Kristinos Galvydyčių, Renatos Marcinkevičienės, Vilmos Stepšienės, Tomo Bielo-Petravičiaus, Povilo Sakalausko ir Dariaus Kačenausko vaidyba, Jono Andriulevičiaus tekstai pagal lietuvių poetų kūrybą, titrais spektaklio metu demonstruotas meninis Liudmilos Galvydienės vertimas į rusų kalbą – visa tai perteikė pokario meto lietuvių tautos tragediją, sujaudino panašius išgyvenimus patiriančius ukrainiečius. Pasak aktorės K. Galvydy-





tės, žmonių reakciją į šį spektaklį tokia pat, kaip ir Lietuvoje, tik pas mus šios temos labiau paveikiami vyresnio amžiaus žiūrovai, o ten lietuvių su ašaromis akyse iš glėbio nepaleido jaunimas…

Pripažinti tarp profesionalų



Jonavos rajono savivaldybės teatras Lucko festivalyje buvo vienintelis mėgėjų teatras tarp profesionalių festivalio dalyvių iš Ukrainos, Lenkijos ir Gruzijos. Tačiau jonaviečių teatro mėgėjų profesionalumą įrodė festivalio uždarymo metu pasipylusios padėkos ir nominacijos – po tris tokio aukšto lygio įvertinimus festivalyje „Keliaujanti pakaba“ tegavo profesionalus teatras iš Charkovo „Publicist“ ir Jonavos rajono savivaldybės teatras. Jonaviečiai parsivežė Volynės valstybinės I. Stravinskio vardo kultūros ir meno mokyklos režisūros katedros vadovės Lidijos Marčiuk, Lucko centralizuotos bibliotekos direktoriaus pavaduotojos Ninos Bočarovos ir Lucko



savivaldybės bei bendruomenės vadovo Bogdano Šibos įsteigtus prizus ir padėkos raštus.

Jonavos teatralai dėkingi AB “Achema” bei jos vadovui Ramūnui Miliauskui už suteiktą galimybę Ukrainoje garsinti Jonavos, tuo pačiu – ir Lietuvos vardą.







Kiek atiduodi – tiek tavęs ir lieka (Just. Marcinkevičius)

PARENGĖ JOANA GRIGAITIENĖ

„Aukščiausios prabos menas Varėnoje“, - teigė Remigijus Vilkaitis, nusilenkdamas visiems, „kurių pagalba Senojoje Varėnoje įvyko tas stebuklas“... Ypatinga padėka išsakyta Lietuvos muzikos rėmimo fondo vadovei Liucijai Stulgienei, kadangi jos rūpesčiu po Senosios Varėnos bažnyčios skliautais aidėjo Mikalojaus Konstantino Čiurlionio kvarteto muzika. „Tai aukščiausias menas, − sakė šventės svečias. − Tikiuosi, kad šitai Varėnoje atsitiks ir su teatru...“ Prasmingas, viltingas palinkėjimas, nes jis nuskambėjo VII-ojo Dalios Tamulevičiūtės profesionalių teatrų festivalio išvakarėse.

Septynetas laikomas mistiškiausiu, be to, permainų skaičiumi. Septynių elementų ciklai išskiriami ne tik Visatos judėjimo erdvėse, bet ir žmogaus būtyje, tad gal tai ir lėmė 2016 m. rugsėjo 30 d. tokią iškilią menų sandūrą Senojoje Varėnoje? Čia pasibaigė keturioliktasis (vėlgi - du septynetai) menų festivalis „Druskininkų vasara su M. K. Čiurlioniu“ ir prasidėjo teatrinio meno festivalis. Šį faktą muzikologas Vaclovas Juodpusis pažymėjo kaip ypatingai reikšmingą – juk pagerbti du žymūs kraštiečiai. Tad kokio dvasios peno pasiūlė profesionalūs Lietuvos teatrai, festivalio dalyviai, geriausiai gali atsakyti nominacijų komisija, į kurios narius kreipiausi tokiu klausimu:

- *Ar galėtumėte teigti, kad septintajame festivalyje buvo aukščiausios meistriškumo prabos spektaklių režisierių, aktorių, kad festivalis bent keliais aspektais pateisino aktoriaus Remigijaus Vilkaičio, buvusio Dalios Tamulevičiūtės mokinio, viltį?*

Gailutė Marija Giedraitienė, pedagogė (režisūra, dailė):

Tai nelengvas klausimas... Septintasis Dalios Tamulevičiūtės profesionalių teatrų festivalis atspindi mūsų visuomenės gyvenimą. Buvo ypač ryškių sąlyčio taškų, akcentuojamos šiuolaikinės problemos, net ir kalbant apie praeitį; pateikiama amoralumo apraiškų, iškeliamos bjaurastys, jau tapusios kone kasdienybe - apie tai daugiau ar mažiau kalbama kiekviename spektaklyje. Kaip tik tokiais momentais ir išryškėja tiek režisieriaus, tiek aktoriaus meistriškumas, kitaip tariant, gebėjimas remtis aukštos sceninės kultūros priemonėmis ir atsiriboti nuo primityvumo, pigių triukų. Pastarieji bruožai būdingi Rolando Kazlo darbams - kad ir inscenizacija „Atrask mane“; estetika, tautinė savastis, pamatinės dvasinės vertybės, šalia iškeliami ir lietuvių būties skauduliai, išlikimo problemos, tačiau viskas pateikta taip giliai, taip subtiliai... Toks sprendimas vertintinas kaip aukščiausios prabos menas.

Man didžiausias ir netikėtas festivalio atradimas – Vilniaus „Teatriuko“ pastatymas vaikams „Žalia gyva“ (rež. A. Sunklodaitė). Su tokia meile, pagarba žiūrovui, savo šaliai, su tokiu teatrinio meno, vaikų psichologijos išmanymu du jauni žmonės minimaliomis sceninėmis priemonėmis – detalėmis – taip vaizdingai vaikams pasakoja gimtojo krašto istoriją, išlaikydami ištikimybę istorinei tiesai! Didžiulė edukacinė šio spektaklio vertė. Nuostabus aktorių santykis su tokia judria publika: valanda aktyvaus, prasmingo bendradarbiavimo su aktoriais - nenuobodi, nereikėjo mažųjų žiūrovų raminti (kaip dažnai dar pasitaiko). Vaikai vieną ranką glaudžia prie savo širdelės, kitą deda prie kaktos – čia gyvena meilė Tėvynei. Emocionalus, įtaigus tautinės savimonės ugdymas. Spektaklis ir režisūros, ir informacijos prasme įdomus visoms trims kartoms – vaikams, tėvams ir seneliams: vieniems proga prisiminti, kitiems − įsiminti.

Kalbėdama apie aktorius, leisiu sau pakartoti aktorės Monikos Mironaitės žodžius, pasakytus po spektaklio „Kvadratas“ (Vilniaus Jaunimo teatras, akt. Kostas Smoriginas): „Galiu ramiai mirti – teatras gerose rankose.“ Juos šiame festivalyje taikau aktoriui Dariui Meškauskui − rotmistro vaidmuo A. Strindbergo psichologinėje dramoje „Tėvas“, drįstu sakyti, yra aktorinio meistriškumo viršūnė.

Apmaudu, tačiau vis dar yra teatro misijos neatitinkančių spektaklių, kurie pigiomis raiškos priemonėmis primena „Dviračio šou“. Tai svetima Dalios Tamulevičiūtės asmenybei, jos režisūros sampratai, jos palikimui. Ir ne tik: Nacionalinio teatro ištakoms, Lietuvos teatro istorijai. Susižavima mada, o tada užmirštami fundamentalūs dalykai.

Elena Savukynaitė, aktorė, režisierė, teatro pedagogė:

Taip, Varėnos festivalyje mes nuolat šalia aukščiausios prabos teatrinio meno. Per visus metus buvo nemažai pasirodymų, vertų šito pasiekimų laipsnio. Rolando Kazlo visus spektaklius galima laikyti aukščiausios prabos – juose talentingai sprendžiamos šiuolaikinės problemos. Be to, jie yra ir moderniausi – tai monospektaklis „Geležis ir sidabras“ pagal Vlado Šimkaus eiles (2012 m.), kūrinys apie lietuvių klasiką Kristijoną Donelaitį „Ne pagal šio pasaulio madą“ (2014 m.) ir inscenizacija „Atrask mane“ (2016 m.). Ypač įdomu tai, kad R. Kazlo režisūrai būdingas tylėjimo menas, bet koks jis turiningas! Taip talpu, gilu, emocinga, iškalbinga, ir ypač spektakliuose „Geležis ir sidabras“ bei „Ne pagal šio pasaulio madą“. Tokie momentai primena buvusį gana aukšto lygio Kauno pantomimos teatrą.

Klaipėdos dramos teatras irgi pristato puikius spektaklius: Jono Vaitkaus režisuota G. Grajausko drama „Mergaitė, kurios bijojo Dievas“ (2010 m.); Povilo Gaidžio pastatyta E. E. Šmito drama „Oskaras ir ponia Rožė“ (2011 m.), kur nepaprastai atsargiai kalbama apie skaudžiausią jauno žmogaus būties atkarpą – ėjimą į mirtį. Beje, visi P. Gaidžio spektakliai įtaigūs, aukštos sceninės kultūros, gero meistro „subudavoti“; jis šiuolaikiškas kūrėjas, eina su gyvenimu koja kojon, tad ne veltui 2013 m. nominuotas kaip geriausias festivalio režisierius. Paminėtina ir 2016 m. Maros Kimele režisuota A. Strindbergo drama „Tėvas“.

Oskaro Koršunovo „Dugne“ (2012 m.) pagal M. Gorkio to paties pavadinimo pjesę – tobulas spektaklis. Jame šiuolaikiškomis priemonėmis koncentruotai pabrėžti svarbiausieji dramos momentai, netikėta dekoracijų ir rekvizito dermė, puiki aktorių vaidyba – spektaklio visuma tarnauja dramos autoriaus pasaulėjautai išryškinti. Dėl betarpiško bendravimo visiškai išnyksta barjeras tarp aktorių ir žiūrovų – pastarieji irgi tampa spektaklio dalyviais.

Aukščiausio įvertinimo nusipelnę, tiesiog atraminiai yra nacionalinės tematikos spektakliai: fantazija apie lietuvių klasiką K. Donelaitį „Ne pagal šio pasaulio madą“ (kūrėjas ir režisierius R. Kazlas), J. Tumo Vaižganto apysakos „Nebylys“ inscenizacija (rež. J. Vaitkus), Žemaitės komedijos „Trys mylimos“ interpretacija (rež. A. Latėnas). Pakankamai aukštos kokybės „Gentis“ pagal I. Simonaitytės romaną „Aukštųjų Šimonių likimas“ (rež. A. Jankevičius).

Iš aktorių išskirčiau pirmiausia, žinoma, Rolandą Kazlą.

Tai labai charizmatiška asmenybė, turinti Dievo dovaną taip kalbėti, kad negali juo suabejoti, tokią įtaigą, tokį stiprų emocinį poveikį... Apdovanotas ir protu, ir kūrybinėmis galiomis, randantis vis naujų išraiškos priemonių; visa savo esybe jaučiantis pasaulį ir žmogaus vietą jame. Genialūs jo režisūriniai sprendimai.

Darius Meškauskas – emocionalus aktorius, gebantis puikiai prisijaukinti personažą, tiesiog persikūnyti. Tai daugiaplanis aktorius, gali sukurti įvairius vaidmenis: ir draminius, ir komiškus, ir tragiškus.

Sigitas Jokubauskas – stiprus, talentingas komiškojo plano aktorius. Dažnai detalė jam tampa atramine, įdomia veiksmo priemone; išrankus sceninės raiškos būdams.

Ryškiausia aktore moterimi liko Nelė Savičenko – kol kas festivalyje jos niekas nepralenkė. Aukšto meistriškumo vaidmenis atliko O. Koršunovo „Dugne“ ir „Žuvėdroje“ bei pačios Dalios Tamulevičiūtės sukurtame „Viskas apie moteris“. Paminėtina, be abejonės, kino ir teatro pažiba Gražina Balandytė, tapusi geriausia festivalio aktore − Pamelos vaidmuo John'o Patriko dramoje „Mūsų brangioji Pamela“ (2013 m.). Buvusios Klaipėdos dramos aktorės Elenos Gaigalaitės ypatingo subtilumo vaidmuo dramoje „Oskaras ir ponia Rožė“ – tai paskutiniųjų jos darbo metų žiedas. Plačiau apžvelgę festivalių panoramą, šį išskirtinių aktorių skaičių gerokai papildytume − jais reikėtų ir didžiuotis, ir sekti.

Festivalio vertinimo komisijoje dirbu visus septynerius metus. Lygindama turiu pasakyti, kad iš tiesų šis festivalis liūdnesnis, nepaliko didesnės vilties. Tai lyg savotiško perversmo metai – visų skaudulių atvėrimas, ir kai kuriuose spektakliuose tai padaryta toli gražu ne aukščiausios prabos priemonėmis, ne padoriausiais išraiškos būdais. Tokie dalykai nesuderinami su Dalios Tamulevičiūtės teatrinio meno samprata, jos nuostatomis. Režisierius Povilas Gaidys (2013 m.) yra pasakęs, kad „Varėnos festivalyje yra pagerbiamas ir aktorius, ir režisierius, ir Dalia Tamulevičiūtė, ir visas teatrinis menas“, todėl kaip tik čia ir turi būti atsvara spekuliacijai menu, alternatyva pseudokultūrai.

Algimantas Pociūnas, režisierius, vertinimo komisijos pirmininkas:

Taip, labai netikėtas tas kertinis įvykis Vilniaus „Lėlės“ teatre – Rolando Kazlo inscenizacija „Atrask mane“. Kas ašarą braukė – prisiminė artimus žmones, brangius dalykus, kas susimąstė apie amžinąsias vertybes. Spektaklis palietė kiekvieno ir širdį, ir protą, nepaprastai įdomus poetikos atžvilgiu. Rolandas Kazlas - kol kas nepakartojamas ir kaip režisierius, ir kaip aktorius.

Iš aktorių išskirtinas ir Darius Meškauskas, rotmistro vaidmuo A. Strindbergo spektaklyje „Tėvas“. Tai aukščiausios prabos meistriškumas, į kurį verta lygiuotis. Jo vaidyboje funkcionuoja visi sceninės elgsenos komponentai − emocija, kalba, kūno judesys, mimika − ir gebėjimas juos jungti, derinti, nuolat išlaikyti pusiausvyrą, tikslingas santykis su partneriu bei žiūrovu, pagarba ir pasitikėjimas. Todėl ir publika jį priima besąlygiškai, tikėdama bei pasitikėdama. Puikiai vaidmenį atliko ir jo partnerė šiame spektaklyje Aldona Bendoriūtė: pakankamai santūri išorinė raiška, etinių normų paisymas atitinka A. Strindbergo vaizduojamą laikmetį, ir drauge nuolat pulsuojanti stipri vidinė reakcija į partnerių poelgius, veiksmus, tačiau neprarastas moteriškumas - aktorės Aldonos Bendoriūtės sukurta moteris išlieka patraukli. Ir, be abejo, tiesiog tobulai sutvarkiusi šios dramos medžiagą režisierė Mara Kimele – tai pavyzdys, kaip turi būti padarytas spektaklis.

- *Teigiama, kad menas – gyvenimo veidrodis. Ar tokia nesveika Lietuvos visuomenė, jog šiųmetis festivalis – tartum skaudulių, piktžaizdžių sankaupa? Ar nutiko kas teatrams, kad tokios nuotaikos?*

Žvelgiant istoriškai, anksčiau visi turėjome bendrą priešą, ir buvo aišku, su kuo kovoti, ko siekti. Dabar žmogui reikia kovoti pačiam su savimi, spręsti asmenines problemas, tad jis pasimeta – vis dar ieško kaltų dėl susiklosčiusios situacijos. Tačiau turintis rankas, kojas, galvą pajėgus savo reikalus susitvarkyti, ir nereikia tų problemų tiražuoti, nereikia nuolat priminti, ir dažnai nepriimtinomis priemonėmis. O svarbiausia, kad tai niekur neveda, neskatina kilnesnių nei jausmų, nei poelgių.

− *F. de La Rošfuko yra pasakęs: „Tobulumo viršūnę kalbėdamiesi pasiekiame tada, kai atidžiai klausomės kitų kalbos ir taip pat atidžiai jiems atsakinėjame.“ Kaip bekalbėtume, bet teatre vyksta žiūrovo ir aktoriaus susišnekėjimas arba ne, nors jis ir nebylus. Gal mes neatidžiai klausomės?*

Bet ne visada tas susikalbėjimas yra siekiamybė. Jeigu nėra pagarbos žiūrovui ir kūrinio autoriui, aš tokio teatro nenoriu. Teatras turi pakylėti. Ir aš nenoriu tapatintis, jeigu jie nieko šviesaus neparodo.

− *Jau penkmetis, kaip dirbate vertinimo komisijos pirmininku. Kokie ryškiausi pastebėjimai?*

Pasikeitė žiūrovas. Kultūros centro fojė daug afišų, reklamuojančių popmuzikos koncertus, šou pasirodymus, bet jis ateina į teatrą, kaip į kitos rūšies renginį – ne atsipalaiduoti, o būti kartu, dalyvauti veiksme ir vyksme; tapo reiklesnis, atsargesnis, pasirinkdamas spektaklį. Kai kurie teatrai jau turi savo gerbėjus, yra laukiami. Taigi Varėnos žiūrovas ne viską priima, ir čia teatro pasirodymas – jau tarsi pasitikrinimas.

Regina Svirskienė, režisierė, Varėnos savivaldybės kultūros ir sporto skyriaus vedėja:

Taip, aukščiausioji festivalio praba – mūsų siekiamybė. O šiais metais buvo visko – ir nuostabių spektaklių, ir puikių vaidmenų. Tikriausiai nieko nauja nepasakysiu, išskirdama Rolandą Kazlą kaip išradingą režisierių ir aktorių. Visus jo spektaklius prisimena žiūrovai, ilgai apie juos kalba, aptarinėja, lygina su kitais. Jo paties, kaip turtingos asmenybės, poveikis stulbinantis – žodis, judesys, net žvilgsnis prikausto emocionaliai. Kur jo modernumas? Praeities ir šios dienos dermė, ir taip sulydyta, kad sužėri naujomis spalvomis, suskamba naujomis intonacijomis, kaip muzika naujais akordais, pakeitus garsų sąskambius.

Paliko labai malonų įspūdį Cezario grupės pastatytas K. Binkio „Tamošius Bekepuris“: pasirinktos jumoristinei nuotaikai tinkamos sceninės raiškos priemonės, nepaprastai ryškūs aktoriniai darbai, ir ypač Vilmos Riaubaitės – staigios charakterinės permainos lyg kaleidoskope. Spektaklio visuma darni, patraukli, užkrečianti, mizanscenas lydi linksma muzika.

Be abejo, būtina paminėti režisierės Maros Kimele pristatytą A. Strindbergo dramą „Tėvas“. Nors kūrinys parašytas XIX a. pabaigoje, nuskambėjo labai šiuolaikiškai – režisierė jautriai reagavo į mūsų laikmečio problemas, įtikinamai jas akcentavo, ir drauge jai pavyko puikiai įprasminti svarbiausius dramos motyvus. Tai profesionali režisūra, be to, mano požiūriu, artima Dalios Tamulevičiūtės teatrui.

Vilniaus „Teatriuko“ spektaklį vaikams „Žalia gyva“, manyčiau, reikėtų pažiūrėti pradinių klasių mokytojams, kaip vesti pamokas jauniausiems mokiniams. Jau įprasta sakyti, kad genialumas slypi paprastume, tad kaip tik šis pastatymas

toks ir buvo: gerai pažįstamos priemonės, atitinkamas santykis su vaikais, ryškūs vizualiniai vaizdai, režisūra pagal žaidimų principus. Visi žiūrovai dalyvavo spektaklyje – gavo po žalią lapelį, kuriuo ir buvo įtraukiami į veiksmus; tokiu būdu nuolat palaikomas dėmesys, įtvirtinama informacija.

- *Ar rastumėte kokių sąsajų su tuo mistiniu skaičiumi septyni? Gal jau yra ką apibendrinti?*

Festivalio atmosfera geranoriška, šviesi, šilta bendravimo prasme. Festivalis tikrai įsitvirtino. Kai kurie teatrai atvažiuoja kasmet, jau tapome geri pažįstami. Žiūrovai laukia savo mylimų režisierių, aktorių, tad šįmet nereikėjo jokio skatinimo, papildomos reklamos, o salė kone kiekvieną sykį pilnutėlė. Dvasingi spektakliai palieka stiprų įspūdį. Yra lankytojų, kurie nori matyti festivalio visumą, lyginti pasirodymus. Šiemet tiesiog nustebino žiūrovų balsavimo rezultatai – geriausiais pasirinko šiuos spektaklius: 1) K. Binkio poemos „Tamošius Bekepuris“ interpretaciją, 2) Klaipėdos dramos teatro pristatytą A. Strindbergo dramą „Tėvas“ ir 3) Rolando Kazlo režisuotą inscenizaciją „Atrask mane“. Taigi žiūrovas tapo pakankami įžvalgus, nuovokus. Bet, kaip sakoma, šaukštas deguto statinę medaus pagadina, taip atsitiko ir festivalyje – nuvylė kai kurie pasirodymai. Pasirenkama idėja aktuali, bet ji tampa patyčių objektu – paskęsta perteklinių abejotinos vertės raiškos formų, primityvių režisūrinių sprendinių chaose.

Nors pokalbiai buvo individualūs, tačiau atsakymas – lyg sutartinis „taip.“ Pabrėžtas ne tik kaip ėjimas ta kryptimi, o kaip jau esamas reiškinys. „...kiek atiduodi – tiek tavęs ir lieka...“ Kyla klausimas: kiek ir ką režisierius, aktorius nori žiūrovams palikti, jei mėgaujasi fiziologinio reiškinio imitacija? Kalbą „puošia“ keiksmažodžiais, vulgarizmais? Ar tikrai tariamą sueities aktą būtina kartoti keletą sykių spektaklio idėjai argumentuoti? Beje, „sekso“ scenos pasidarė madingos – teko stebėti net keliuose festivalio spektakliuose. Labai gaji mėgdžiojimo praktika, tačiau ne visada ji pasiteisina. Profesionalaus režisieriaus kūrinyje stipriai motyvuota net rizikinga scena organiškai įsipina į spektaklio audinį, jungiasi su visuma, o kito - tampa tik prastu šou ženklu. Žiūrovas iškart pajunta taurumo, kilnumo tęstinumą ir atmeta nepagrįstus, neskoningus, brutalius veiksmus. Spektaklio įtaiga turi būti tokia, kad užmirštum, kur esi. Ir nesvarbu, kas įdarbinta − protas ar jausmas. Turi būti tvirtos vertybinės nuostatos, aiški idėjos, būties prasmės koncepcija.

„Festivalis – nuostabiausias jai (Daliai Tamulevičiūtei) paminklas. Tą rodo ir gausėjantis norinčiųjų dalyvauti ratas. Jau reikalinga atranka. Palinkėjimas − tik gerąja kryptimi“, − sakė Antanas Venckus, aktorius, buvęs Valstybinio Šiaulių dramos teatro vadovas. „ Mes nenurodom, ką vežti, tik kviečiame. Teatrų vadovai turėtų pamąstyti, kur važiuoja, ar spektaklis vertas šio festivalio. Pasitikrinti - ką pasakytų Dalia? Norėtųsi, kad buvę režisierės Dalios mokiniai būtų lyg šio festivalio ambasadoriai, palaikytų jos kūrybos dvasią. Nepaisant kai kurių nepageidautinų reiškinių, Dalios Tamulevičiūtės profesionalių teatrų festivalis – aukštos kokybės, svarbus kultūrinis kasmetinis įvykis, varėniškiai gali stebėti režisierių, pelniusių aukštą tarptautinį įvertinimą, spektaklius. Džiaugiamės, kad festivalis yra, kad auga žiūrovas ir tiesiogine prasme – mokosi stebėti, vertinti teatrą ir mažieji, ir jaunimas“, − sako Regina Svirskienė.

Teatro „Saula“ edukacinis projektas „Atviras teatras 24“

PLUNGĖS KULTŪROS CENTRO INFORMACIJA

Plungės kultūros centro vaikų ir jaunimo teatras „Saula“, vadovaujamas Sigitos Matulienės ir Romo Matulio, šiemet vykdo tęstinį meninės edukacijos projektą „Atviras teatras 24“. Projekto tikslas – vaikų ir jaunimo meninis ugdymas panaudojant šiuolaikinius, novatoriškus teatrinio meno metodus ir teatrinio meno kolektyvo veiklos prasmingumo atskleidimas. Projekto veiklas pagal teatro vadovų parengtą projektą iš dalies finansuoja LR Kultūros



ministerija ir Lietuvos kultūros taryba.

Pirmosios projekto veiklos įvyko šių metų liepos 11–15 dienomis Šventojoje ir Liepojoje (Latvija), kur jauniesiems „Saulos“ aktoriams buvo suorganizuota teatrinio veiksmo stovykla. Penkias dienas „sauliečiai“ mokėsi naujausių teatrinių metodikų ir dalyvavo vaidybos, režisūros, scenos kalbos, sceninio judesio, teatrinių improvizacijų, akrobatikos, žongliravimo, sceninių muštynių kūrybiniuose užsiėmimuose. Be kūrybinių laboratorijų, vyko improvizacijų, kūrybinių komandinių









veiklų, meninių projektų kūrimo, gitarų ir dainų, laužų, smėlio skulptūrų kūrimo vakarai, teatrinė foto sesija ir kitos įdomios bei įtraukiančios veiklos.

Teatro „Saula“ dalyviams kūrybines laboratorijas ir vakarus vedė bei savo profesiniais patyrimais, sėkmės istorijomis dalinosi Klaipėdos universiteto Menų akademijos Teatro katedros vedėja docentė dr. Danutė Vaigauskaitė; tos pačios katedros docentas, aktorius, režisierius Linas Zubė; Klaipėdos Jaunimo teatro aktoriai Rugilė Latvėnaitė ir Simonas Lunevičius; dainų atlikėjas, bardas Arvydas Ruzgys; fotomenininkai Martynas Galdikas ir Inesa Galdikė.



Susitikimo su Liepojos miesto Vaikų ir jaunimo centro metodininke, vaikų ir jaunimo teatrinių kolektyvų veiklos koordinatore Marina Vikaine metu pasidalinta patirtimi, aptarti būsimi bendri projektai, bendros veiklos ir festivaliai, numatytos gairės bendrai teatro „Saula“ ir Liepojos jaunimo teatro teatrinio veiksmo stovyklai 2017 m. Po susitikimo visi kartu apžiūrėjo Liepiją, susipažino su jos istorija, teatrine ir muzikine veikla, lankėsi daugiafunkciame kultūros ir meno centre „Gintaras“.



Kitos projekto „Atviras teatras 24“ veiklos planuojamos rugsėjo–spalio mėnesiais Lietuvos muzikos ir teatro akade-



mijoje bei Klaipėdos universiteto Menų akademijoje. Tokia edukacija - ne tik galimybė jauniesiems teatro „Saula“ aktoriams tobulėti, didinti savo meistriškumo galimybes, mokytis iš savo srities profesionalų, susipažinti su naujausiomis teatro metodikomis, bendrauti, ugdyti socialinius gebėjimus, bet ir prasmingai leisti laisvalaikį. Teatras „Saula“ - ne tik repeticijos, mokymasis, spektakliai, festivaliai, bet ir įdomi, prasminga veikla visas 24 val. per parą.







Regioninis skaitovų konkursas „Ne tas yra didis“

LAIMA MOCKEVIČIENĖ

Kudirkos Naumiesčio kultūros centro direktorė, mėgėjų teatro „Savi“ režisierė



Siekiant populiarinti pilietinę poeziją, V. Kudirkos kūrybą, puoselėti lietuvių kalbą, jos gyvybingumą, tapatumą, meninio žodžio suvokimą gruodžio 4 d. Kudirkos Naumiesčio kultūros centre organizuotas regioninis skaitovų konkursas „Ne tas yra didis“, kurį iš dalies rėmė Lietuvos kultūros taryba vykdant projektą „Būkim šviesos ir tiesos vaikai“. Konkurso dalyviams sceninės kalbos užsiėmimą pravedė Klaipėdos universiteto Teatro katedros sceninės kalbos dėstytoja Erika Gaidauskaitė.

Šiemet sukanka 120 metų, kai buvo parašyta V. Kudirkos satyra „Lietuvos tilto atsiminimai“, todėl kultūros centro mėgėjų teatras „Savi“ konkursą pradėjo inscenizacija pagal V. Kudirkos satyras. Dalyvavimui meninio žodžio konkurse, kur skaitovai pagal nuostatus turėjo pristatyti V. Kudirkos kūrybą bei laisvai pasirinktą autorių, užsiregistravo rekordinis dalyvių skaičius, net 38, gausiausia buvo vaikų ir jaunimo grupė. Sveikindama konkurso dalyvius Šakių kultūros ir turizmo skyriaus vyriausioji specialistė Aurelija Papievienė pasidžiaugė, kad jaunimas nepamiršo ir skaito Praną Vaičaitį, kurio vardu Šakių rajono savivaldybės taryba yra paskelbusi šiuos metus.

Vertinimo komisija, kuriai vadovavo Erika Gaidauskaitė, vaikų ir jaunimo grupėje I-ąją vietą paskyrė Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijos mokinei Vitai Laskevičiūtei, mokytoja Vaida Kainauskienė. Nugalėtoja apdovanota 50 Eur piniginiu prizu, kurį įsteigė naumiestietis verslininkas Jonas Valaitis. II-ąją vietą ir 30 Eur laimėjo Šakių „Varpo“ mokyklos šeštokė Gytė Staugaitytė, mokytoja Vilija Meškaitienė, 20 Eur ir III-ąją vietą laimėjo Kudirkos Naumiesčio kultūros centro skaitovas Paulius Kardauskas.

Suaugusiųjų grupėje piniginiais prizais apdovanotos I-osios vietos laimėtoja šakietė Rasa Bublaitienė, II-osios - Jūratė Vizgirdienė iš Šakių ir III-iosios - naumiestietė Gailutė Meškevičienė. Naumiestiečių sambūrio pirmininkas Mindaugas Kantautas įsteigė prizus jauniausioms konkurso dalyvėms Justei Rickevičiūtei iš Kybartų mokyklos-darželio bei Vidai Labutytei iš Kazlų Rūdos literatų klubo „Girių versmė“.

Kultūros centras prizininkus bei visus vadovus apdovanojo specialiai šiam renginiui sukurtais varpais su miesto herbu.

Išsisakyti čia ir dabar, per POSĖDĮ...

JOLANTA RASTAUSKIENĖ
mokytoja, spektaklio „Posėdis“ tekstų autorė

...Mokykloje vyksta posėdis. Skelbiama darbotvarkė, iš kurios aiškėja gręsiančios permainos nuojauta: dėl susiklosčiusios situacijos kažkuriai mokytojai reikės palikti mokyklą... Besiveriančioje kritinėje situacijoje skaudžiai apsinuogina žmogiškieji jausmai: baimės, abejonės, nuoskaudos, netikrumas... Atsivėręs laikinumo suvokimas - kaip niekas kitas - juos išryškina bei išgrynina ...

Tokiais reklaminio lankstinuko žodžiais mes jau penkis kartus kvietėme į savo spektaklį „Posėdis“. Mes - tai Pasvalio Lėvens pagrindinės mokyklos mokytojų grupelė, kurią, ko gero, per skambu būtų pavadinti mėgėjų teatro grupe. Nors... buvo premjera su be galo nuoširdžiais Pasvalio krašto žiūrovais, netilpusiais į salę, stovėjusiais ar sėdėjusiais ant grindų, buvo nesumeluotos emocijos bei audringų ovacijų pliūpsnis... Buvo dar keturi pasirodymai pilnose žiūrovų salėse skirtinguose Lietuvos kampeliuose, buvo tikras jaudulys prieš kiekvieną išėjimą į sceną... Pagaliau, buvome mes, 11 dramatinį vyksmą kūrusių aktorių, buvo subtilus garso takelis, profesionalus apšvietimas bei lakoniškos, tačiau iškalbingos dekoracijos... O tam profesionaliai ir be galo kantriai dirigavo Pasvalio kultūros centro režisierė, mūsų Lėvens pagrindinės mokyklos mokytoja Asta Liukpetrienė (beje, ji ir idėjos - sukurti mokytojų spektaklį mokykloje - iniciatorė). Tad, ko gero, kalbame tikrai apie teatrą.

Ataskaita prieš save pačią

Mūsų spektaklio „Posėdis“ siužetinę liniją galima perskaityti tarsi visai nekomplikuotai: vyksta pedagogų posėdis mokykloje - išsakoma problema: dėl mokinių skaičiaus mažėjimo kažkam teks palikti darbą - mokytojų pasisakymai, išsisakymai, neišvengiamai virstantys konfliktais - bendras nutarimas (susitarimas). Labiau negu paprasta. Tačiau ši posėdžio vyksmo siužetinė linija - tik dėkinga forma, rikiuojanti įvykių eigą dėsninga seka, tarsi viską sustatanti į rėmus pagal protokolinę darbotvarkę.

Spektaklio turinys - mokytojos-moters sielos posėdis. Ataskaita prieš save pačią. Savo skaudulių, nerimo, baimių, klaidų įvardijimas ir pripažinimas bei prisipažinimas ar net savęs atradimas... Ši emocinė linija, nuolatos tyliau ar garsiau skambanti kaip skaudžiai įtempta styga, ir yra dramos tikroji, „gilioji“ dominantė, tvinksinti per visą fabulą. Emocija konkrečiame egzistenciniame kontekste (darbo netekimo grėsmė), įgauna konkrečius pavadinimus: nepasitikėjimas, nerimas, apmaudas, pyktis, pavydas, abejonės, vienišumas... Kiekviena ji skirtinga, kaip ir skiriamės mes, mūsų santykis su atsivėrusia realybe. Kiekviena ją išgyvename vis kitaip, nes „kiekvienai skauda kitaip...“.

Spektaklio prologas ir epilogas - tas pats motyvas: priesaika. Tai tarsi spektaklio rėmai. Tačiau pradžioje ir pabaigoje jie neša skirtingą emocinį krūvį. Spektaklio pradžioje priesaika išskanduojama tarsi „idėjinė“, popierinė, protokolinė nuostata, įgyjanti šaržo atspalvį. Mes tarsi klausiame, kas apskritai yra priesaika, koks jos svoris, ko ji verta realiame gyvenime? Gal norint pabrėžti, akcentuoti svarbą (ar būti svarbiu) paprasčiausiai piktnaudžiaujama šia ypatinga, kartais net sakralia apeiga? Juk tiek daug priesaikų: nuo gydytojo, kario, seimo nario, prezidento iki santuokos... Spektaklio pabaigoje išryškėja visai kitas priesaikos emocinis krūvis: susivokimas, išsigryninęs apsisprendimas, priesaika sau pačiai - būti stipria! Nes esu Mokytoja. Iki jos mes augame natūraliai: atsivėrusios, išsisakiusios, iškentėjusios, atradusios bei sustiprėjusios. Be jokios patetikos. Nuoširdžiai. Tokia ir turi būti tikroji priesaika - tarsi aiškus nušvitimas savyje. Tai - mūsų atsakymas.

Tai turėjo būti vienintelis toks - mūsų – spektaklis

Visa tai - retrospektyvus žvilgsnis į tai, kas jau įvyko, kuo pelnytai džiaugiamės ir didžiuojamės. Žinoma, buvo pradžia, pirmieji žingsniai, kurie spektaklio kūrimo procese sudėtingiausi, nes labiausiai kankinantys nežinomybe bei ilgais kūrybiniais ieškojimais... Ir atsakingiausi, nes tai, ko gero, spektaklio pamatas - suformuluota, subrandinta, išgryninta mintis, kokia gi turėtų būti spektaklio fabula, koks turinys, kokia žinia transliuojama. Norėjome nenuskaityto, neperfrazuoto, ne kažkur girdėto dramaturgijos teksto, ne kažkur matytos scenografijos... Turėjo būti vienintelis toks - mūsų - spektaklis. Todėl ir jo „brandinimas“ vyko gerą pusę metų, dėliojosi tarsi iš mozaikos gabalėlių, išgrynindamas bei pateikdamas suvokimą, jog kalbėsime apie *mus - mokytojas*, apie tai, *kaip, kada* ir *kodėl mums kankinančiai skauda*, apie tai, *kas mums užaugina sparnus* arba *kas yra ryšku, kaip kalbėti, kad tave išgirstų*, apie tai, *kas yra Tikroji Tiesa ir kodėl ji kartais taip skaudžiai nesutampa su Tavo Tiesa...* Žodžiu, apie visą pasaulį, visą džiugiai bei skausmingai talpų mokytojo pasaulį, kurio niekas kitas už patį mokytoją geriau nepažįsta...

O idėja visa tai „apvilkti“ Posėdžio rūbu gimė tikro pedagogų tarybos posėdžio mokykloje metu. Aplink šurmuliavo mokytojai: kažkas smagiai šnekučiavosi, kažkas dalijosi kulinariniais receptais, kažkas žiūrinėjo vaikų gimtadienių nuotraukas ar studijavo madų bei sveikos mitybos straipsnius žurnaluose, dar kažkas taisė sąsiuvinius. Vienu žodžiu, eilinis posėdis mokykloje. Posėdis, į kurį kiekvienas ateina iš savo namų, iš savo pasaulio, atsinešdamas savo nuotaiką, rūpesčius, patirtį, suvokimą, lūkesčius... Visi vienoje vietoje - posėdyje, kuris sumodernėjusioje šiuolaikinėje mokykloje liko vienintele optimalia vieta ir laiku, kai (kur) neišvengiamai susitinka visi vienos bendruomenės atstovai. Juk tradicinio mokytojų susitikimo taško mokykloje - mokytojų kambario su pirmine savo funkcija susitikti po kiekvienos pamokos, pasikeisti žurnalais bei aktualia informacija - deja, jau nėra... O ten, kur susitinka skirtingos patirtys, požiūriai, pasauliai, jau iš anksto užkoduotas neišvengiamo konflikto, nesutarimų bei sprendimų ieškojimo dramatinis turinys...

Kultūrinė-politinė-pilietinė akcija arba „dainuojanti revoliucija“

Tuo metu, kai kūrėme spektaklį, Lietuvos pedagogų bendruomenėje buvo pats streikų įkarštis. Pasvalio Lėvens mokyklos mokytojai taip pat pritarė streiko, kaip protesto prieš vykdomą švietimo politiką, idėjai. Taigi, mūsų „Posėdis“, mokytojų spektaklis apie mokytojus, turėjo virsti mūsų mokyklos protesto išraiška, tarsi mūsų streikas, tik talpinantis kitokį - konstruktyvų, kūrybinį - pradą. Kaip pačios juokavome, jis turėjo tapti „dainuojančia revoliucija“. Kadangi spektaklio be žiūrovų nebūna, kviesdamos juos į sales, vykdėme dar vieną misiją: norėjome, kad lėšos, surinktos už parduotus bilietus, prasmingai pasitarnautų kilniam tikslui. Mokyklos direktorei Linai Rauckienei susisiekus su visuomeninės organizacijos Vilniuje „Gelbėkit vaikus“ generaline direktore Rasa Dičpetriene, ši mūsų iniciatyva buvo entuziastingai sutikta. Svečių iš

Vilniaus, organizacijos „Gelbėkit vaikus“ projektų koordinatoriaus Aurimo Šlimo bei padalinių plėtros vadovės Vitalijos Novakauskienės sulaukėme jau premjeriniame spektaklyje. „Pasvalys yra tikras stebuklas! Vis nenustojat stebinti ir nepaprastai mus įkvepiat daryti tai, ką darom kiekvieną dieną - padėti vaikui. Ir kai jūsų darbai, entuziazmas, atkaklumas susijungia su mūsų, tai kartu turim nenugalimą, be galo pozityvią jėgą“, - tokie žodžiai mus pasiekė iš Vilniaus jau kitą dieną po premjerinio spektaklio. Bet labiausiai mus džiugino tai, jog už bilietus į spektaklį „Posėdis“ surinkta bei geros valios pasvaliečių paaukota per 240 eurų. Šventinę Vasario 16-ąją spektaklį dovanojome Panevėžio r. Paįstrio bendruomenei.

Besitęsiant gražiai draugystei su Vilniumi kovo 8 d. jau vaidinome Vilniaus Mokytojų namų salėje, ir tą patį vakarą buvome nepaprastai šiltai sutiktos organizacijos „Gelbėkit vaikus“ būstinėje. „Modernu, be galo prasminga, jautru“, - taip sveikino mūsų bičiulės ir net visai nepažįstami vilniečiai po spektaklio... O po keleto dienų atskriejo dar viena džiugi žinia iš sostinės: šį kartą už parduotus bilietus surinkta per 560 eurų! Nepamirštamus įspūdžius parsivežėme iš Raseinių, kur balandžio pabaigoje savo „Posėdį“ rodėme respublikinėje praktinėje švietimo konferencijoje. Tokio jautraus stebėjimo bei emocijų proveržio nesitikėjome: žiūrovai, rodos, kartu su mumis kvėpavo, išgyveno kiekvieną akimirką, šūkčiojo, plojo rankomis, verkė... Vilniečių kvietimu sostinėje apsilankėme dar kartą, VšĮ “Lions Quest Lietuva” minint programų Lietuvoje 10-ties metų sukaktį. Šiai progai skirta tarptautinė konferencija vyko LR Vyriausybės rūmų Didžiojoje salėje, o šventinis labdaros renginys, kuriame vaidinti mus pakvietė direktorius Linas Slušnys bei vyr. instruktorė-konsultantė Daiva Šukytė, tęsėsi „Neringos“ restorane. „Na, jūs ir drąsios, - juokavo renginio vedėjai, - nepabūgote vaidinti pačiame Vilniaus centre, tarp dviejų teatrų - Nacionalinio operos ir baleto bei Vilniaus mažojo…“ Juokai juokais, tačiau namo grįžome be galo laimingos ne tik dėl patirtų įspūdžių, bet ir dėl to, jog savo mokiniams parvežėme naujutėlaites “Lions Quest” programos knygas „Pokyčiai ir iššūkiai“, įsigytas už surinktas lėšas.

Kurdamos spektaklį, nujautėme, jog jis taps šiek tiek daugiau, negu tik kultūriniu įvykiu. Tačiau net nedrįsome pagalvoti, jog jis taip natūraliai, tarsi savaime išaugs į tokią ilgalaikę, prasmingą bei, rodos, idealiai surežisuotą kultūrinę-politinę-pilietinę akciją...

Spalvų ir daiktų kalba

Spektaklio scenografijai kurti dailininkė Erika Andriūnaitė panaudojo „klasikinę“ mokyklinę atributiką: mokyklines kėdes, laikrodžius, griežtus mokytojų portfelius, pranešimų tribūnas. Tokia buvo spektaklio režisierės Astos Liukpetrienės idėja: dramatinį efektą kurti paprastomis sceninėmis priemonėmis. Scenografijos minimalizmas, lakoniškumas turėjo išryškinti jausmo, emocijos dramatizmą, leisti jam karaliauti atviroje, švarioje erdvėje. Kita vertus, apgalvotas daiktų saikingumas, jų negausa visada leidžia atidžiau įsižiūrėti į kiekvieną iš jų ir bandyti atrasti, nuspėti jų buvimo čia prasmę. Tai buvo dar vienas režisierės tikslas – ne palikti žiūrovą pasyviu sceninio vyksmo stebėtoju, o provokuoti jį žvelgti giliau, matyti bei išgirsti jautriau, taip, kaip girdi ir mato tik jis vienas. Ne tik daiktai, bet ir spektaklyje dominuojančios klasikinės spalvos (balta, juoda, raudona) taip pat liudija šį provokavimo momentą. Juk kiekvienam žmogui jo sukaupta patirtis bei išgyventos emocijos leidžia išgirsti unikalią, tik jam vienam girdimą daikto, spalvos kalbą, pamatyti tik jam regimą jų tapomą piešinį... Tad juodą pranešimų tribūną galima suprasti ne tik kaip neišvengiamai nuobodžią vietą protokolinei kalbai sakyti, bet ir kaip vieniša stotelę ar laikiną užuovėją nepritapusiai ir nesuprastai sielai, ar asketišką sakyklą, skirtą nuodėmingai išpažinčiai... Ne mažiau iškalbinga spektaklyje „ribinė“ raudona spalva, liudijanti aistrą, ugnį, kraują... Spektaklio metu scenoje, tarsi šachmatų lentoje, raudonos kėdės, paklusdamos emociniam piešiniui, iškalbingai dėliojamos į įvairias figūras: tiesią liniją, uždarą ratą, smailų trikampį, išsisklaido pavieniui... Kėdė kaip atributas spektaklyje pasirinkta neatsitiktinai; juk tai daiktas, be kurio neišsiverčiama svarbiais bei gyvybiškai aktualiais gyvenimo momentais: pasirašant sutartis, sėdint prie derybų stalo, rašant nuosprendžius bei įsakymus, balsuojant lemiamais klausimais... Raudona kėdė gali asocijuotis ir su dažnai pasitaikančiu popkultūros atributu - „karšta“ kėde... Tad žiūrovui nuobodžiauti bei pasyviai stebėti vyksmą tikrai nėra kada: reikia ne tik atidžiai klausytis, sekti ir aiškintis spalvų bei figūrų semantikos žaismą, bet ir išsiaiškinti savo tiesą bei priimti sau tinkamą sprendimą.

Pasak režisierės Astos Liukpetrienės, spektaklio kūrimo metu sunkiausia buvo susitarti, kad scenoje mes jau nebe mokytojos, o aktorės. Sunkiausias ir buvo tas perėjimas, lūžis nuo „aš“ iki personažo. Daug diskusijų ir energijos buvo išeikvota išsiaiškinimams, ko negali daryti mokytojas ir ką gali aktorius, kas leistina vieniems, bet nepriimtina kitiems, kaip neperžengti tos trapios ribos ar į ką nekreipti dėmesio, nes juk tai - teatras. Maloniausi momentai - tai teatro terapija kartu su kolegėmis, kūrybiniai ieškojimai, sprendimai. Labai įdomu buvo stebėti virsmą: nuo pirmųjų žingsnių iki gyvo ir drąsaus personažo kalbėjimo. Smagu, kad po daugybės valandų bendro darbo, ieškojimų, atradimų visos ėmėme kalbėti viena teatro kalba.

Pabaigai dar kartą norėtųsi sugrįžti prie žodžio „mėgėjas“ etimologijos. Ko gero, jį galima sieti tiek su veiksmažodžiu „mėgti“, tiek ir su „mėginti“. Mes ne tik pamėginome, bet ir pamėgome. Vadinasi, esame tikrų tikriausias mėgėjų teatras.



Po premjerinio spektaklio Pasvalyje: centre režisierė A. Liukpetrienė, iš kairės: A. Abukevičienė, B. Demenienė, V. Stapulionytė, L. Rauckienė, N. Sakalauskienė, J. Rastauskienė, L. Gertienė, D. Sakalauskienė, J. Jakštienė, R. Žygienė



Spektaklio “Posėdis” akimirka

Birštono vienkiemio bendruomenė puoselėja Klojimų teatro tradicijas

Nemuno vingių apsuptoje, gražaus gamtovaizdžio Birštono seniūnijoje įsikūrusi Birštono vienkiemio bendruomenė jau 14 kartą kas antri metai organizuoja unikalų, įdomų ir kasmet vis kitokį Klojimo teatrų festivalį „Kur Nemuno mėlynas kelias“.



Bendruomenė yra didžiulė jėga, kuri gali tikrove paversti žemiškus žmonių norus, susijusius su gyvenamąja aplinka, gerokai praturtinti jų socialinį ir kultūrinį gyvenimą, padėti atsiskleisti jų gebėjimams per įvairiausias veiklas, naudingas tiek



jiems patiems, tiek kitiems gyventojams. Smagu, kad Birštono vienkiemio bendruomenės nariai labai veiklūs, iniciatyvūs, geranoriški, puoselėjantys etnotradicijas, turintys Birštono vienkiemio kaimo teatrą, vokalinį ir folklorinį ansamblius.

Klojimo teatrų tradicijos Birštono seniūnijoje siekia





1955-uosius, kai kiekvienas kraštas turėjo savą klojimą ir ten rengdavo vaidinimus, kuriuos paruošti padėdavo kaimo bibliotekininkės arba mokytojos. Todėl neatsitiktinai prieš 13 metų



Birštono vienkiemyje susikūrus bendruomenei, jos nariams kilo mintis atgaivinti kaimo teatrą, kadangi norinčių vaidinti entuziastų buvo apsčiai. Tuomet ir prasidėjo ieškojimų, atradimų, nusivylimų ir džiaugsmų kaimo teatre metas, atnešęs



nepamirštamų akimirkų ne tik Birštono savivaldybės gyventojams, bet ir kitų Lietuvos miestų ir miestelių žmonėms. Birštono vienkiemio kaimo teatras per savo gyvavimo laikotarpį pastatė 11 darbų: K. Čiplio-Vijūno „Bobutės susipyko, „Stebuklas“, „Mokė pasimokė“; A. Ferevičienės „Paprasta laimė“, V. Bladikaitės „Ženteliai“, B. Dauguviečio „Žaldokynė“, Žemaitės „Trys mylimos“, S. Kymantaitės-Čiurlionienės „Ku-



protas oželis“, tris spektaklius vaikams.

Jau trečius metus gyvuoja vaikų ir jaunimo teatro grupė, kurie noriai sėdėjimą prie kompiuterio iškeičia į repeticijas. Kartu su visu kaimo teatru ir bendruomene džiaugiamės nors dalele prisidėję prie kaimo vaikų užimtumo, taip skatindami



teigiamą jaunimo požiūrį į tradicijas, papročius ir tautiškumo puoselėjimą.

Birštono vienkiemio kaimo teatras yra labai iniciatyvus, lankstus, kasmet noriai dalyvaujantis miesto renginiuose, stebinantis žiūrovą savo teatralizuotais pasirodymais. Teatras unikalus tuo, kad jį galima pavadinti šeimų arba kartų teatru. Smagu, kad per šį laikotarpį kolektyvo narius pavyko užkrėsti



optimizmu, energija, noru imtis savanoriškos veiklos ir sudaryti sąlygas jų saviraiškai, pajusti bendros veiklos prasmę.



Penkias dienas svajota, kurta ir tobulėta kartu

IEVA POŠKUTĖ, KAMILĖ JONAITYTĖ, OTILIJA BUČIŪNAITĖ, PRANAS NAKROŠIS IR ŽURNALISTIKOS KŪRYBINIŲ LABORATORIJŲ VADOVĖ JOLITA VAIČIULIENĖ

Paskutinę birželio savaitę Šiaulių rajono savivaldybės kultūros centro Kuršėnų teatro „Ikaras“ vadovai Leontina ir Petras Valskiai subūrė vaikų ir jaunimo kolektyvus, neabejingus teatrui, muzikai ir šokiui, ir vienuoliktą kartą sukvietė į stovyklą Palangoje „Svajoti, kurti, tobulėti... kartu“. Tradiciškai stovykla organizuota drauge su Palan-





gos senąja gimnazija. Šio bendradarbiavimo projekto koordinatorė - direktoriaus pavaduotoja, buvusi „ikarietė“ Jolita Vaičiulienė.

Stovykloje, be „Ikaro“, dalyvavo Šiaulių rajono savivaldybės kultūros centro šiuolaikinių šokių grupės „Čip čip“ ir „PM“ (vadovė Gitana Ramanauskaitė), Kuršėnų miesto Pa-

venčių mokyklos lėlių teatro „Lėliukai“ kolektyvas (vadovė Rasa Poškienė), Užvenčio teatras „Pepinukas“ (vadovė Onutė Granickienė), Skapiškio teatras „Ku kū“ (vadovė Vita Vado-



klytė), Šiaulių rajono Kužių salės teatro jaunimo grupė (vadovė Rita Bielskienė). Šiemet tradicinė stovyklos darbotvarkė buvo papildyta smagia naujove: keturias dienas kūrę Palango-



je, stovyklautojai sugrįžo stovyklos veiklos rezultatą parodyti Kuršėnų miesto bendruomenei. Pasidžiaugti susirinko nemažas būrys smalsuolių ir Šiaulių rajono kultūros centro direktorės pavaduotojas Zenonas Gestautas, kuris gražiai pasveikino



stovyklautojus.

Penkių dienų stovyklos darbotvarkė buvo labai įtempta. Vaikai turėjo galimybę pasirinkti, kokiose kūrybinėse laboratorijose dalyvauti: teatro, šokio, muzikos ar jaunojo žurnalisto. Muzikinę veiklą organizavo Palangos senosios gimnazijos muzikos mokytoja Rima Griciutė, žurnalistikos – lietuvių kalbos mokytoja Jolita Vaičiulienė, šokio – šiuolaikinių šokių grupės vadovė Gitana Ramanauskaitė, teatro – Kupiškio kultūros centro Skapiškio padalinio vaikų ir jaunimo teatro studijos vadovė Vita Vadoklytė, patirtimi dalijosi ir Klaipėdos lėlių teatro trupės „459“ aktorė Rūta Jankevičiūtė. Šiemet kūrybinėse dirbtuvėlėse buvo ruošiama teatrinė improvizacija pagal Sigito Gedos pjesę „ Baltas niekas – rugiagėlių pėdas“.



Jau pirmąją stovyklos dieną visi stovyklautojai teatralizuota eisena keliavo prie jūros tilto, kur vyko „Laimės pinigėlio“ metimo ceremonija, smėlio pilių statymas tema „Draugystės tiltai“, fotosesija bei „saulės vonios“. Vakare gimnazijos kiemelyje laukė Petrinių vakaronė, kurios metu „ikariukai“ visus dalyvius įtraukė į folklorinių šokių siautulį, vyko rankų lenkimo varžybos, žolės slidžių lenktynės, vaikščiojimo su kojūkais pamokos ir kitos linksmybės.



Kas rytą vaikų miegas buvo išvejamas teatriniais žaidimais prie jūros, o po pietų stovyklautojai turėdavo pertraukėlę tarp darbo laboratorijose, kad galėtų pasimėgauti vos už penkių minučių kelio esančia jūra ir paplūdimiu. Nugairinti saulės ir vėjo, pilnais batais ir plaukais smėlio vakarop vėl visi turėdavo susikaupti darbui, po vasarojančią Palangos gimnaziją pasklisdavo grojantis, šokantis, vaidinantis, rašantis jaunimas.





Tradicinę stovyklos dienotvarkę šiemet papildė ir Palangos senosios gimnazijos mokinių bei mokytojos Rimos Griciutės svečiams dovanota ekskursija „ Žavioji Palanga“. Stovyklautojams pavyko ne tik turiningai pasivaikščioti po



kurortą. Palangos bažnyčioje juos mielai priėmė klebonas Marius Venskus, kuris papasakojo ir apie bažnyčią, ir apie tai, ką jaunam žmogui reikėtų laikyti tikrosiomis vertybėmis. Palangos kultūros centro direktorius parodė Palangos koncertų salę, apžiūrėta ir istorinė Birutės parko Rotonda, kurioje buvo suplanuotas baigiamasis stovyklautojų pasirodymas.

Vakarai taip pat buvo suplanuoti aktyviai veiklai: vyko bendraminčių vakaras, kurio metu vadovė Rūta dalinosi kūrybine patirtimi, buvo pasveikinti vasarą gimę stovyklautojai, dieną užbaigiant palydėta saulė ir skraidinti aitvarai, sutemus vyko nekantriai lauktas filmų maratonas po atviru dangumi.

Paskutinę stovyklos Palangoje dieną teko patirti ir jaudulio, ir sumaišties, nes laukė atsakingas vakaras: dalyvių žygiavimas su Palangos miesto pučiamųjų orkestru ir baigiamasis pasirodymas – teatrinė improvizacija „Aš - baltas Niekelis“ Rotondoje. Be to, alinantį karštį ėmė keisti juodi debesys,



grasinantys žaibais, vėju ir lietumi. Tą vakarą išsipildė visi stovyklautojų lūkesčiai: smagu buvo žygiuoti su orkestru, pavyko baigiamasis pasirodymas, visi buvo permerkti lietaus, o į uždarymą atvykęs Šiaulių rajono kultūros skyriaus vedėjas Tomas Vaitkus dėkojo stovyklautojams ir organizatoriams šėlstant vėtrai, trankantis griaustiniui ir žaibams.

Atsisveikindami su Palanga, stovyklautojai įvertino ir jaunųjų žurnalistų darbą: „ikarietės“ Ievos nufilmuotą ir sumontuotą filmą bei žurnalistų parengtą stovyklos „dienoraštį“, kuriame atsispindėjo ir rimtos, ir šmaikščios dalyvių mintys apie stovyklos prasmę, kūrybą, bendravimo vertę. Stovyklautojai su viltimi atsisveikino iki kitų metų.



TEATRALIŠKA SKAPIŠKĖNŲ VASARA

ELENA PAKALNYTĖ

Nors daugelis mūsų tikros vasaros tikriausiai nė nespėjo pajusti, Skapiškio teatralai gerų orų nelaukė. Prisidengę pozityvumo lietpalčiais ir šypsenų skėčiais jie spėjo aplankyti ne vieną Lietuvos (ir ne tik) kampelį ir ten pristatyti režisierės Vitos Vadoklytės šiluma ir rūpesčiu apgobtus spektaklius bei pasisemti kūrybinės išminties. Skapiškio teatrai vykdo tęstinį projektą „II teatrinė kelionė Aukštaitijos kultūros šviesuolių pėdomis“. Projektą remia Lietuvos kultūros taryba, taip pat Kunigo švietėjo Jono Katelės labdaros ir paramos fondas.

Paskutinįjį pavasario savaitgalį Skapiškio teatras „Stebulė“ apsilankė dviejuose kaimyninių rajonų festivaliuose. Gegužės 28 d. antrąkart vykusiame „Mikrofestivalyje“ atšvęstas Rokiškio teatro gimtadienis. Gegužės 29 d. skapiškėnai apsilankė XV-ame tarptautiniame teatrų festivalyje „Tiltai“, vykusiame Pajstryje (Panevėžio r.). Abiejuose renginiuose suvaidintas Povilo Zulono, legendinių „Senovinių kupiškėnų vestuvių“ režisieriaus garbei skirtas spektaklis „Pasakoja kupiškėnai“. Aktorė Jurgita prisimena: „„Mikrofestivalyje“ vedantieji buvo patys teatralai, jie parodijavo Rokiškio politikus. Vaidinom labai įdomioje erdvėje lauke. Kadangi buvo susirinkę nelabai daug žmonių, ten buvo sudėlioti suoliukai ir padaryta mini scena. Teko joje talpintis. Pajstryje vaidinom klojime. Ričardas atlėkė paskutinę minutę iš Panevėžio, iš šaškių ar šachmatų turnyro. Atsivežė kelis kupiškėnus, kurie visai ne teatralai, turėjom daugiau žiūrovų. Gavosi visiška nesąmo-

nė su garso įranga, ji pradėjo kažkokius garsus skleist, tai teko vaidinti be įgarsinimo. Kiek streso visiems privarė!“

Birželio 3-osios vakarą Anykščiuose skapiškėnai sukūrė ypatingą atmosferą. XXVIII-ojoje Klojimų teatrų krivūlėje parodytas susimąstyti verčiantis teatro „Stebulė“ naujausias spektaklis - „Lietuvybės lopšys“, skirtas švietėjo, kunigo Jono Katelės 185-osioms gimimo metinėms paminėti. Pasak teatralės Vilmos, vaidinti sekėsi, viskas buvo gerai, tačiau „labiausiai šioje kelionėje įsiminė momentas, kai Vita atėjo ir pranešė, kad gavome finansavimą kelionei į Farerų salas. Valio!“



Birželio 8-ąją nors ir nedidelis, tačiau smagus ir energingas teatro „Ku-kū“ narių būrys išdundėjo į Troškūnuose vykusią XVI-ąją meno terapijos ir teatrinių improvizacijų kūrybinę stovyklą-festivalį „Troškimai“, kur buvo net penkias dienas. Stovykloje vyko įvairios žinomų Lietuvos menininkų pamokos, dirbtuvės, laboratorijos. „Ši stovykla paliko nuostabių įspūdžių, – teigia teatralė Auksė. – Važiavome susispaudę, oi, kiek juoko buvo. Stovyklos užsiėmimai – be proto įdomūs! Kalbėjom ir su sienom, bandėm jas sugriauti rėkdami. Vyko koncertai, dainavom, šokom, kvailiojom. Rytais visus miegus išbaidydavo teatrinės mankštos. Paskutinė diena buvo sunkiausia. Atsisveikindami visi verkė ir linkėjo kitais metais vėl susitikti.“

Birželio 18-oji Skapiškio teatrui „Stebulė“ buvo ypatinga. Minint 185-ąsias kunigo švietėjo Jono Katelės gimimo metines, spektaklis „Lietuvybės lopšys“ rodytas Panemunėlyje – ten, kur kunigas praleido daugiau nei tris dešimtmečius, kur užgeso jo žvaigždė. Spektaklyje J. Katelės vaidmenį atliekantis Ričardas pasakoja: „Vaidinom labai unikalioj aplinkoj. Reikia pamatyti tą pastatą – apaugęs, apžėlęs, bet labai gražiai sutvarkytas. Langai su grotom, bet ten buvusi mokykla. Medinis nedidelis pastatas, bet naudotas kaip sporto salė, net krepšinio aikštelė padaryta. Nuvažiavom, pasiruošėm salę, užsikalėm langus su drobėm. Tada langai ne tik su grotomis, bet dar ir apkalti buvo. Suvaidinom gerai, nesuklydom. Per spektaklį skambinom tikrais bažnyčios varpais. Varpai yra labai gražios vitražais puoštos bažnyčios, kurią pradėjo statyti kunigas J. Katelė. Manoma, kad toje mokykloje, kurioje vaidinom, tikrai vyko Katelės pamokos. Prieš mirtį jis paprašė, kad ta mokykla būtinai būtų išsaugota.“

Birželio 26 d. spektaklis „Lietuvybės lopšys“ suvaidintas Panevėžyje, tituliniuose Šventųjų Petro ir Pauliaus atlaiduose. Ši diena, anot teatro aktoriaus Žydrūno, buvo kupina įspūdžių: „Prieš važiuojant, 25 dieną, buvo labai negera nuojauta, nes pamačiau, kad Jurgita dar Sankt Peterburge, galvoju, spės ar nespės grįžt, bet Jurgita grįžo apie 6 ryto. Susikrovėm daiktus, skubėjom kuo anksčiau išvažiuot. Dar nespėjus išvažiuot iš miestelio ant tilto sugedo mus vežęs mokyklinis autobusas. Tokia nuojauta visąlaik kuteno padus. Jurgita staigiai suorganizavo savo tėčio Jono Pakalnio ūkio autobusėlį, aš gavau priekabą. Taip ir važiavom – Jurgita su savo mašina, Vaidas su autobusėliu ir aš savo automobiliu su priekaba. Lėkte visi. Per veidrodėlį vis žiūrėjau, ar neskraido dekoracijos, nes stogelį tokį padarėm. Nulėkėm gal 9.50, spektaklis 10 valandą. Staigiai išsikrovėm daiktus, visi šlapi. Atvaidinom šventoriuje. Žiūrovų – daugybė. Šeimininkai buvo labai vaišingi. Po vaidinimo grįžom nebeskubėdami. Ryte Vita skubėdama ant tilto įjungė savo automobilio avarinį, atbuliniu įvažiavo į pieninės kiemą ir paliko mašiną. Grįžtam, Vita skambina – mašina neatsirakina, akumuliatorius nusėdęs. Su žmona nuvažiavom, tą mašiną bandom atrakint, Vaidas atvažiavo. Bandom ir pro šoną, ir stiklą laužt. Niekaip negalim atrakint. Vita ir rauda, ir juokas ima. Nuo pat ryto kvaila nuotaika kirbėjo. Anksčiau nei prieš vieną spektaklį tokios nuojautos nebuvo.“

Birželio 29 d.–liepos 3 d. jaunieji teatralai praleido Palangoje ir Kuršėnuose, kur vienuoliktąjį kartą vyko kūrybinė vaikų ir jaunimo stovykla „Svajoti, kurti, tobulėti... kartu“. Kuršėnų kultūros centro teatro „Ikaras“ organizuotoje stovykloje kartu su skapiškėnais dalyvavo kolektyvai iš Šiaulių rajono, Užvenčio, bendradarbiauta su Palangos senąja gimnazija. Keturias dienas ne tik poilsiavę, bet ir intensyviai dirbę teatro, muzikos ir šokio kūrybinėse laboratorijose sukurptą rezultatą – spektaklį „Aš – baltas Niekelis“ – stovyklautojai pristatė Palangoje Rotondoje, o paskutiniąją dieną – ir Kuršėnuose. Vitos Vadoklytės režisuotame spektaklyje – miuzikle vaidino, šoko, dainavo arti 70 aktorių! Visų ten buvusių skapiškėnų, tarp jų ir jaunojo aktoriaus Prano, atsiliepimai tik teigiami: „Labai patiko močiutės Irenos gamintas maistas, ypač blynai. Atsidėkodami jai padovanojome karolius iš gintaro. Palangoje deginomės, maudėmės, statėm smėlio pilis, smėlyje pavaizdavom teatro vėliavos kaukes. Aš buvau žurnalistas, kiti sunkiai darbavosi ir kūrė spektaklį. Labiausiai patiko stovyklos pabaiga, nes prisiminiau viską, ką veikėm, ir pradėjau gailėtis, kad jau išvažiuoju. Labai norėjau grįžti į tą pačią vietą ir taip pat pasijusti. Kai atėjo pabaiga, supratau, kad gali būti, jog aš niekada toj stovykloj ir nebebūsiu. Dėl to ir gailėjausi, nes prisiminiau viską, ką nuveikiau, ir buvo labai gera.“

Liepos 9–10 d. „Stebulė“ dalyvavo XXV-ojoje Klojimų teatrų krivūlėje Punske (Lenkija), kurioje suvaidino spektaklį „Lietuvybės lopšys“. Nors teatralams į atmintį visuomet įstringa mistiškas ežeras, režisierė Vita priduria: „Punske mes vaidinam j nuo 1999 metų. Beveik visi mūsų sukurti spektakliai yra ten parodyti. Šis ypatingai tiko ir patiko. Todėl, kad Punsko lietuviai ir dabar ten išgyvena tokį laikotarpį. Žmonės gyvena savo žemėse, bet jau Lenkijos Respublikoje. Susiduria su kalbos, papročių naikinimu. Po mūsų spektaklio labai daug kas verkė, žiūrovai atsistoję palaikė mus, plojo ir dėkojo, nes jiems tai labai artima. Mes Punske visada labai gerai jaučiamės, nes ten tikra nacionalinė lietuviška aplinka. Kartais pas mus žmonės mažiau kovoja už lietuvybę, o ten vyksta nuolatinis atkaklus lietuviškų papročių, tradicijų, lietuvių kalbos reikalingumo įrodinėjimas.“

Rugpjūčio 5 d. Stračniuose įamžinta „Senovinių kupiškėnų vestuvių“ filmavimo vieta. Sodyba, kurioje 1970-aisiais buvo užfiksuotos kupiškėniškos tradicijos, trumpam vėl atgijo. Skapiškėnai taip pat turėjo progą sudalyvauti neeilinėje šventėje ir savo spektakliu „Pasakoja kupiškėnai“ priminti žmonėms, kas buvo tas Povilas Zulonas, spektaklio apie kupiškėnų vestuvių papročius režisierius ir filmo „Senovinės kupiškėnų vestuvės“ aktorius. Teatralas Džiugas pamena: „Vaidinome lauke, buvo neįprasta, kai nesimato per projektorių rodomas

filmas. Klėtelė, prie kurios per „Senovines kupiškėnų vestuves“ korė piršlį, paliko labai didelį įspūdį. Man tai buvo premjera – pirmas kartas, kai šiame spektaklyje atlikau Povilo Zulono gimnazisto vaidmenį.“

Skapiškėnų vasaros sezonas pasibaigė jiems ne tik vaidinant, bet ir intensyviai dirbant bei šefuojant kolektyvus, kadangi rugpjūčio 19–21 dienomis Baltijos šalių mėgėjų teatrų festivalis „Baltijos rampa“ į Kupiškį sugužėjusio tarptautinio svečių būrio klausė: „Kur eini, teatre?“ Kasmet vis kitoje Baltijos šalyje vykstantis renginys šiais metais Kupiškyje įvyko visai neatsitiktinai – Lietuvos mėgėjų teatrų sąjunga (LMTS) šiemet švenčia gražų 25-ąjį jubiliejų, o rugsėjo 10-ąją sukanka lygiai 50 metų nuo pirmojo „Senovinių kupiškėnų vestuvių“ spektaklio, kurį režisavo Povilas Zulonas, pastatymo. Režisierė Vita Vadoklytė pasiūlė festivalį „Baltijos rampa“ surengti Kupiškyje, įprasminant šias dvi Lietuvos ir Kupiškio kultūrai svarbias datas. Beje, Skapiškio teatras „Stebulė“ jau 20 metų priklauso Lietuvos mėgėjų teatro sąjungai, o režisierė Vita Vadoklytė, kuri su meile ir atsidavimu darbuojasi Kupiškio krašte, jau keletą metų yra LMTS tarybos narė.

Šventė prasidėjo eitynėmis nuo Kupiškio bažnyčios iki Kultūros centro. Lydimos Klaipėdos teatralų smuiku plėšiamų melodijų ir dainų, žygiavo oficialios LMTS ir Latvijos delegacijos, teatralai, plevėsavo Baltijos šalių trispalvės. Atidarymo metu tramdydami festivalio simbolį – žirgelį – ant scenos žodį tarė Kupiškio rajono savivaldybės meras Dainius Bardauskas, LR Seimo nariai Aleksandras Zeltinis ir Sergejus Jovaiša, kuris, beje, atvyko kiek pavėlavęs, nes, nė nepagalvojęs, kad festivalis gali vykti kur kitur, pirmiausia nuvyko į Skapiškį.

Atiduodami garbę „Senovinėms kupiškėnų vestuvėms“ ir skelbdami festivalio pradžią, pirmieji vaidino skapiškėnai. Savo spektakliu „Pasakoja kupiškėnai“ jie žiūrovus supažindino ne tik su režisieriaus Povilo Zulono gyvenimo istorija, bet ir su vestuvių papročiais. Taip „Baltijos rampa“ pamažu virto didelėmis kupiškėniškomis vestuvėmis, kuriose kiekvienas spektaklis buvo tarsi didžiulė ir kūrybinga vestuvinė dovana nuo Klaipėdos universiteto Menų akademijos teatro katedros vaidybos studentų, Jūrmalos (Latvija), Jonavos rajono savivaldybės, Vilde (Estija), Anykščių kultūros centro teatrų. Atsidėkodami šventės šeimininkai teatralams dovanojo senovinių vestuvių simbolius – sodus ir karvojus. Šeštadienio vakarą įvykusiu uždarymu festivalis nesibaigė. Sekmadienį renginio svečiai apsilankė Adomo Petrausko muziejuje Uoginiuose, kur ne tik dalyvavo įdomioje ekskursijoje, bet ir kepė mielinius pakišuolius, ragavo šlamokų, vaišinosi Skapiškio teatralų ant laužo virta sriuba.

Visą vasarą skapiškėnai entuziastingai skleidė žinią apie save ir apie savo vertybes. Jie ne tik keliavo, ne tik vaidino. Jie rado laiko jaukiai ir šeimyniškai paminėti svarbias datas, nė sekundės nepamiršo, kad „Stebulės“ ąžuolas Jonas Uziela, šiemet atšventęs 95-ąjį jubiliejų, ko gero, yra vyriausias ne tik Kupiškio rajono, ne tik Lietuvos, bet ir visų Baltijos šalių mėgėjų teatrų aktorius. Šie trys mėnesiai į teatrą atnešė dar daugiau patirties, pasitikėjimo vieni kitais, sutvirtino gražią ir smagią teatrinę šeimą. Per „Baltijos rampą“ užduotas klausimas puikiai atspindi teatralų gyvenimą. Kurgi teatras eina? Jis visą vasarą žygiavo kartu su skapiškėnais. Skapiškėnai drąsiai ėjo kartu su juo. Ėjo ir šnekėjosi. Su žiūrovu, su žmogum, su kiekvienu iš mūsų. Apie meilę, šeimą, vertybes. Apie tai, kas rūpi. Apie tai, kas skauda ir skaudina, kas svarbu. Apie tai, apie ką nori šnekėti ir apie ką būtina šnekėti. Susimąstau ir tyliai jo paties paklausiu: „Quo vadis, theatrum?“ („Kur eini, teatre?“). O jis šypsodamasis atsako: „Vado tecum. Per aspera ad astra.“ (Einu su tavimi. Per sunkumus – į žvaigždes).



Regimantą Kaškauską prisimenant

2015 m. rudenį Lietuvos humoro pasaulis tapo vienu žmogumi liūdnesnis... Į Amžinybę išėjo ilgametis šio žanro puoselėtojas - humoristas, scenaristas ir dramaturgas Regimantas Kaškauskas, iš 83 pragyventų metų beveik 60 atidavęs scenai, dramaturgijai.



Nors pagal išsimokslinimą R. Kaškauskas buvo pedagogas, daug metų dirbęs įvairiose mokyklose, jo širdis visada linko prie kūrybos... Šakių rajone, o vėliau Kapsuke (dabartinėje Marijampolėje) subūrė puikias menines agitbrigadas, kurių programoms pats rašė ir scenarijus, ir muziką, ir, žinoma, pats vaidino, grojo. Ypač garsūs tuo metu buvo kapsukiečiai,



nuo 1970-ųjų beveik du dešimtmečius laikyti vienais geriausių Lietuvoje, respublikiniuose agitbrigadų konkursuose pelnydavę laureatų vardus. O laureatų koncertus tuomet tieiogiai (!) transliuodavo Lietuvos televizija. R. Kaškausko programos išsiskirdavo savo teatralumu, ryškia forma, įdomiomis temomis. Aktorių trupė metams bėgant mažai keitėsi, todėl ilgainiui jie tapo tikrais meistrais.

Be humoristinių pasirodymų R. Kaškauskas garsėjo ir kaip dramaturgas. Jo pjeses vaidindavo ir mėgėjai, ir profesionalai. Ypač populiarios buvo komedijos „Vaiduokliai vienkiemyje“, „Būk vyras, Džordžai“, „Karšto garo debesy“, pjesės „Prie sienos“, „Vulkano“ motelio paslaptis“.

Persikėlęs gyventi į Vilnių, dirbdamas Lietuvos Kultūros ministerijoje, vėliau - Lietuvos liaudies kultūros centre, R. Kaškauskas rūpinosi teatrų repertuaro gausinimu. Yra parengęs ne vieną pjesių rinkinį, „Kandžių šypsenų“ knygelę, prisidėjo organizuojant įvairias teatrų šventes, po „Molinuko teatro“ vėliava daug metų globojo lėlių teatrus. Vaikai ir jaunimas labai mėgo šmaikščius, veiksmingus Regimanto kūrinius, o pjesė „Kai vėl atskris drugelis“ buvo pastatyta net Nacionaliniame dramos teatre.



R. Kaškauskui gyvenant Vilniuje, užsimezgė ypač kūrybingas bendradarbiavimas su Kelmės Mažuoju teatru, kurio režisierius Algimantas Armonas sėkmingai pastatė net penkias jo pjeses. Iš jų ryškiausios – „Pabališkių karčemoje“, „Kražių skerdynės“ ir „Mirusi šokėja“ (tokiu pavadinimu LLKC išleido R. Kaškausko pjesių rinkinį).

1993 m. R. Kaškauskas kartu su kolega Vaclovu Vičiumi įkūrė Lietuvos humoro sambūrį JUOKIS, kuris, vienijantis per 30 humoro grupių, gyvuoja iki šiol; kasmet rengiamos to paties pavadinimo šventės, transliuojamos LRT kanalu. Regimantas iki pat mirties aktyviai dalyvavo šio sambūrio veikloje: ir kaip vienas iš organizatorių, ir kaip atlikėjas. Skaitydavo savo kūrybos humoreskas, trumpas linksmas istorijas, bet dažniausiai į sceną išeidavo su akordeonu ant pečių - smagūs jo kupletai patikdavo įvairiausiai publikai.

Žmogus išėjo, bet liko darbai – pjesės vaikams ir suaugusiems, kurios statomos iki šiol ir, reikia tikėtis, bus mėgiamos ir ateityje. Liko scenarijai, kuriuos, beje, rašydavo ne tik saviems, bet ir kitiems Lietuvos humoro kolektyvams. Liko žmona, du sūnūs ir šauni anūkė. Liko šviesūs prisiminimai apie šią įvairiapusę ir kūrybingą asmenybę. Linksmų, kūrybingų žmonių reikia ir Dangui...



2017 M. TEATRO RENGINIAI LIETUVOJE

DATA	RENGINYS	KONTAKTINIAI DUOMENYS (telefono numeris, elektroninis paštas)
Sausis		
2017 metų eigoje	Akcija „Vaidiname žemdirbiams“ Jonavos rajone	(8 349) 62 085 st@jonava.net
2017 metų eigoje	„Skrajonių“ projektas Mažeikių kultūros centre, netradicinėse erdvėse Lietuvoje	8 611 16 326 airakorama@gmail.com
6 d.	Regioninė šventė teatro gurmanams „Teatrinė invazija Nr. 2 – Mažeikiai 2017“ Mažeikių rajono savivaldybės kultūros centre	8 688 03 260 daiva.gedviliene.kultura@gmail.com
12 d.	Teatro vakaras-susitikimas su filmo „Mes dainuosim“ aktoriais Jurbarko viešojoje bibliotekoje	8 616 72 689 d.samiene@jurbarko-kc.lt
21 d.	XX Lietuvos humoro grupių šventė „Vieni juokai“ Šeduvos kultūros ir amatų centre	8 687 91 464 izolina1@gmail.com
Sausis	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ rajoninis turas Jonavos rajone	(8 349) 62 085 st@jonava.net
Sausis	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ rajoninis turas Šiaulių rajone	8 614 86 064 kulturai@siauliuraj.lt
Vasaris		
9 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ Panevėžio rajono atrankos turas Pajstrio kultūros centre	(8 45) 58 69 53 lina.daubariene@panrs.lt
18 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ Akmenės rajono atrankos turas Naujosios Akmenės kultūros rūmuose	8 605 22 481 andre.griciute@gmail.com
25 d.	XV komedijų šventė „Vėinė jouka“ Kretingos rajono kultūros centre	8 699 95 887 nerijusgedminas@gmail.com
28 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ Kelmės rajono apžiūra Pakražančio kultūros centre	8 670 23 541
30 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ rajoninis turas Prienų kultūros ir laisvalaikio centre	8 610 34 625 alma5107@gmail.com
Vasaris	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ rajoninis turas Utenos kultūros centre	8 611 56 650 vida.kairiene@utenoskc.lt
Vasario 16 – kovo 19 d.	Profesionalių teatrų festivalis „Vaidiname žemdirbiams“ Rokiškio kultūros centre	(8 458) 52 161 druskinas@gmail.com
Kovas		
16 d.	Teatro vakaras „Muzika ir teatras‘, skirtas dramaturgo ir režisieriaus Gasparo Veličkos ir kompozitoriaus Stasio Šimkaus sukaktims paminėti Jurbarko viešojoje bibliotekoje	8 616 72 689 d.samiene@jurbarko-kc.lt
17-18 d.	XV tradicinė šventė „Teatro uždangą praskleidus“, skirta Tarptautinei teatro dienai, Šiaulių rajono kultūros centre	8 606 82 875 rkc@siauliuraj.lt
18-19 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ regioninis turas Tauragės kultūros centre ir Tauragės moksleivių kūrybos centre	8 699 93 935 jolantakaz@zebra.lt
18 d.	Skapiškio teatro „Stebulė“ bei vaikų ir jaunimo teatro studijos „Kū-kū“ kūrybinės veiklos 25-mečiui „Teatro šviesoje – 25+25“ Skapiškio kultūros namuose, Kupiškio rajone	8 616 96 061 vadvita@yahoo.com
18-19 d.	Panevėžio rajono suaugusiųjų mėgėjų teatrų festivalis „Anoj pusėj Krekenavos“ Krekenavos kultūros centre	(8 45) 58 69 53, (8 45) 59 31 28 lina.daubariene@panrs.lt
24 d.	Teatralizuota socialinė akcija „Bendravimo kodas – TEATRAS“, skirta Tarptautinei teatro dienai, Raseinių mieste	8 610 29 634 vaidmuo@gmail.com

24 d.	Teatro dienai premjera – A. Keturakio „Amerika pirtyje“ Telšių Žemaitės dramos teatre	(8 444) 74 340 admin@telsiuteatras.lt
24 d.	Teatro dienai skirtas renginys „Magiškas pasaulis“ Visagino kūrybos namuose	klavdija.gaidas@vkn.lt
24 d.	III Lietuvos teatrų festivalis „Mizanscena“ Šeduvos kultūros ir amatų centre	8 687 91 464 izolina1@gmail.com
24 d.	Teatro dienos šventė. Kelių kartų artistų susitikimas Šaukėnų kultūros ir amatų centre, Kelmės r.	8 616 06 034
25 d.	Regioninis humoro vakaras „Vištos koja“ Pakražančio kultūros centre, Kelmės r.	8 670 23 541
25 d.	Teatro dienos šventė Kalvarijos teatre „Titnagas“	8 612 71 304 kestutis.krasnickas@gmail.com
26-31 d.	„Teatro dienos Rietave-2017“ Rietavo savivaldybės kultūros centre	(8 448) 68 510 rietavokc@gmail.com
24 d.	Tradicinė vaikų teatrų šventė „Vaikiško teatro pavasaris 2017“ Plungės kultūros centre	8 618 85 933 s.matuliene@gmail.com
24 d.	Meno terapijos projektas „Teatro karštinė“, skirta Tarptautinei teatro dienai paminėti, Jurbarko kultūros centre	8 685 03 032 info@jurbarko-kc.lt
24 d.	Teatro šventė, skirta Tarptautinei teatro dienai, Šiaulių rajono kultūros centro Bazilionų filiale	8 614 40 607 bazilionaikc@gmail.com
25 d.	XII Lietuvos mėgėjų teatro šventė „Tegyvuoja teatras“ Priekulės kultūros centre, Klaipėdos r.	8 685 41 668 priekuleskc@gmail.com 8 674 15 582 teatras@lnkc.lt
25-26 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ regioninis turas Prienų kultūros ir laisvalaikio centre	8 610 34 625 alma5107@gmail.com
26 d.	Tarprajoninė teatrų šventė Jiezno kultūros ir laisvalaikio centre	8 652 45 247
26 d.	Teatro nominacijos „AČIŪ“ Utenos kultūros centre	8 620 17 335 sarunas.kunickas@utenoskc.lt
27 d.	Tarptautinės teatro dienos šventė „Ruperto nominacijos“ Kelmės mažajame teatre	8 686 41 109
27 d.	Teatro dienos minėjimas „Melpomenės išpažintis“ Šiaulių Simono Daukanto gimnazijoje	laima@daukantas.lt
27 d.	Tarptautinei teatro dienai paminėti skirtas renginys Skuodo kultūros centre	8 607 97 744 untedas@gmail.com
27-31 d.	Respublikinis mokyklinio teatro festivalis „Du sparnai“ Visagino Česlovo Sasnausko menų mokykloje	8 609 58 434 8 699 33 070
28 d.	Joniškio rajono mėgėjų teatrų šventė „Gyvenimas – scena, scena – gyvenimas“ Joniškio kultūros centre	8 612 07 286
31 d.	Jurbarko Konstantino Glinskio teatro nominacijų vakaras „Vanduo“, skirtas teatro dienai, Jurbarko kultūros centre	8 616 72 689
31 d.	Teatro dienai skirtas renginys „Karaliai sugrįžta“ Mažeikių kultūros centre	8 688 03 260 daiva.gedviliene.kultura@gmail.com
31 d.	Tradicinė Šiaulių rajono humoro ir satyros šventė „juoktis sveika, juoktis reikia“ Žarėnų salėje	8 687 89 120 rkc@siauliuraj.lt
Kovas	Renginys, skirtas Tarptautinei teatro dienai paminėti „Vaidinu-bendrauju-gyvenu“ Šiaulių kultūros centre	8 624 23 453 dargiened@gmail.com
Kovas	Mėgėjų teatrų šventė „Tegyvuoja teatras“ Kėdainių kultūros centro Surviliškio skyriuje	8 686 69 712 nijole.dilkiene@gmail.com
Kovas	Teatrų dienos „Melpomenės dovanos“ Kėdainių kultūros centre	(8 347) 50 537 kulturoscentras.ked@takas.lt
Kovas	Pasvalio rajono teatrų apžiūra Pasvalio kultūros centre	8 609 49 204

Kovas	Ukmergės rajono vaikų teatrų šventė „Vėjo malūnėlis“ Ukmergės kultūros centro Želvos filiale	8 646 91 715 j.sauliuniene@gmail.com
Kovas	Tarptautinei teatro dienai paminėti skirti renginiai Mažeikių rajone	8 682 52 058 8 626 30 365
Kovas	Tarptautinis vaikų ir jaunimo teatrų festivalis „Nenuoramos“ Ukmergės kultūros centre	8 682 50 923 tomakviesk@gmail.com
Balandis		
1-2 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ regioninis turas Punske	+48 783 04 06 04 jolantele@op.pl
1–2 d.	Teatro savaitgalis visai šeimai, skirtas Tarptautinei teatro dienai, Visagino kultūros centre	8 616 92 383
1 d.	Teatras svečiuose Sedos kultūros centre, Mažeikių r.	8 610 43 804 gediminasjokubauskas@gmail.com
1 d.	Respublikinis mėgėjų teatrų festivalis „Rampų šviesoje“ Alksniupių kultūros namuose, Radviliškio r.	8 686 67 345 dilaima@gmail.com
3 d.	Teatro festivalis vaikams ir jaunimui Kelmės mažajame teatre	8 686 41 109
8-9 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ regioninis turas Kretingos rajono kultūros centre	8 606 86 044 teatras.atzalynas@gmail.com
9–13 d.	7-asis tarptautinis vaikų ir jaunimo teatrų festivalis „Gintarinė aušra“ Klaipėdoje	8 698 04 682 mas-ka@list.ru
15 d.	Pasvalio rajono kultūros darbuotojų teatralizuoti apdovanojimai „Skruzdės“ Pasvalio kultūros centre	8 682 29 358 kultūra@pasvalys.lt
22 d.	Joniškio rajono mėgėjų teatrų šventė „Spindulys“ Skaistgiryje	8 618 26 785
22–23 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ regioninis turas Ignalinos kultūros ir sporto centre	8 670 10 786 jolanta@teatrasiki.lt
23 d.	Tarptautinis mėgėjų teatrų festivalis „Juoko sukūrys“ Švenčionėlių kultūros centre	8 673 83 342 posiunienedaiva@gmail.com
28 d.	Teatralizuotų improvizacijų vakaras „Performansas“ Mažeikių kultūros centre	8 688 03 260 daiva.gedviliene.kultura@gmail.com
29-30 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ baigiamoji jaunimo teatrų šventė Pasvalio kultūros centre	8 682 29 385 astaliukpetriene@gmail.com
30 d.	Vaikų ir jaunimo, sveikųjų ir neįgaliųjų teatrų festivalis „Mes – čia“ Prienų kultūros ir laisvalaikio centre	8 610 34 625 alma5107@gmail.com
Balandis	Ukmergės rajono 10-oji humoro šventė „Juokis tu – juoksiuos ir aš“ Ukmergės kultūros centro Krikštėnų filiale	8 646 89 982 steliukass@gmail.com
Balandis	Regioninis lėlių teatrų festivalis „Rudnosiukas“ Molėtų kultūros centre	8 610 37 267 streimikytel@gmail.com
Gegužė		
5 d.	Respublikinis vaikų ir jaunimo lėlių teatrų festivalis – kūrybinė laboratorija „Vyšniuko gimtadienis“ Žagarės kultūros centre, Joniškio r.	8 675 34 969 ovijoliukas@gmail.com
8-13 d.	XVIII tarptautinis universitetų teatrų forumas „Nenutrūkstamo ryšio zona“ Vilniaus universiteto ir Vilniaus Gedimino technikos universiteto teatrų salėse, Nacionalinio dramos teatro Mažojoje salėje Vilniuje	rimantas.venckus@kc.vu.lt, okesminas@yahool.com 8 682 28 281 8 652 76 231
10-12 d.	Teatro integracinė kūrybinė laboratorija socialinės atskirties grupėms ir neįgaliesiems „Lygybės medis“ Jonavos rajono Skrebinų kaimo turizmo sodyboje	(8 349) 62 085 st@jonava.net
13-14 d.	IX Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ baigiamoji vaikų teatrų šventė Rokiškio kultūros centre	8 678 83 847 (8 458) 52 161 druskinas@gmail.com

12-14 d.	Tarptautinis mėgėjų teatrų festivalis „ARTimi“ Anykščių kultūros centre	8 601 20 302 buzijon@gmail.com
13-14 d.	Vaikų ir jaunimo teatrų šventė „Jausmų sala“ Birštono kultūros centre	8 616 14 308 rimantas.bkc@inbox.lt
18-19 d.	Regioninis vaikų ir jaunimo teatrų festivalis „Vaidiname draugams“ Užvenčio Dvaro malūne, Kelmės r.	8 682 54 900
20 d.	Respublikinis vaikų teatrų festivalis „Geriausias vitaminas – teatras“ Kauno r. Ramučių kultūros centro Voškonių laisvalaikio salėje.	8 653 77 197 poniahana@yahoo.com
20 d.	Klojimo teatrų šventė „Girdžių krivūlė 2017“ Girdžių klojime, Jurbarko rajone	8 618 88 914 info@jurbarko-kc.lt
26–28 d.	VIII tarptautinis senjorų teatrų festivalis „Pienės pūkas“ Skapiškyje, Kupiškio rajone	8 616 96 061 vadvita@yahoo.com
26-28 d.	Tarptautinis mėgėjų teatrų festivalis „Tiltai“ Panevėžio rajono Pajstrio kultūros centre	8 671 99 478 paistriokc@gmail.com
27 d.	Rokiškio liaudies teatro gimtadieniui skirtas „Mikro festivalis“ atvirose erdvėse.	rokiškio.teatras@gmail.com
Gegužė	Respublikinis ikimokyklinio ugdymo įstaigų vaikų kūrybinės raiškos festivalis „Vaidinimų kraitelė“ Klaipėdoje	8 616 33 590 dagnaiv@gmail.com
Birželis		
1 d.	Šiaulių rajono vaikų ir jaunimo teatrų šventė „Po kauke“, skirta Tarptautinei vaikų gynimo dienai Gruzdžių filiale	8 614 86 064 kulturai@siauliuraj.lt
3 d.	Lietuvos vaikų teatrų festivalis „Po laumžirgio sparnais“ Šeduvos kultūros ir amatų centre	8 687 91 464 izolina1@gmail.com
3-4 d.	Lietuvos ir Latvijos klojimo teatrų festivalis Medvilionų dvare, Joniškio r.	8 612 07 286 v.tuomaite@gmail.com
10 d.	Respublikinė teatrų šventė „Širšių medus“ Varėnos kultūros centro Marcinkonių filiale	8 610 45 340
11 d.	XII respublikinis klojimo teatrų festivalis „Vėtrungė 2017“ A. Lietuvininkienės sodyboje Serbentinėje, Prienų rajone	8 685 31 548 anele.luk@gmail.com
15–18 d.	Teatro kolektyvų kūrybinė laboratorija „Veringa – geros nuotaikos stovykla“ Tauragės moksleivių kūrybos centro stovyklavietėje Vizbarų kaime, Tauragės r.	8 699 93 935 jolantakaz@zebra.lt
18 d.	Sodo teatro šventė Prienų vienkiemyje, Kelmės r.	8 686 41 109
25 d.	Ramygalos miesto šventės Teatro diena Panevėžio rajono Ramygalos kultūros centre	(8 45) 59 23 82 ramygaloskc@gmail.com
Birželis	Respublikinis mėgėjų teatrų festivalis „Karosynė 2017“ Leliūnų sen., Utenos rajone	8 620 17 335 sarunas.kunickas@utenoskc.lt
Liepa		
1-2 d.	III respublikinis lėlių teatrų festivalis „Aukso paukščių rojus“ Molėtų r., Dubingiuose.	8 610 37 267 streimikytel@gmail.com
1-4 d.	XII tarptautinė edukacinė vaikų ir jaunimo teatrų stovykla „Svajoti, kurti, tobulėti... kartu...“ Palangoje, Kuršėnuose	8 606 82 875 rkc@siauliuraj.lt
6 d.	Mėgėjų teatrų šventė „Rietavo vasaros vaidinimai 2017“ Rietave	(8 448) 68 510 rietavokc@gmail.com
6 d.	Žemaičių teatro festivalis, skirtas Lietuvos valstybės dienai paminėti Kelmės mažajame teatre	8 686 41 109 teatrasbiciuliai@gmail.com
10-22 d.	XII tradicinė „Teatrinė vasaros stovykla“ Kėdainių kultūros centre	8 618 85 933
13 d.	Teatralizuotai žemaitiška šventė - Žemaičių vienybės dienai Mažeikių senamiesčio parke	8 688 03 260 daiva.gedviliene.kultura@gmail.com
14 d.	Teatro vakaras „Veidu į Lietuvą“, skirtas operos solisto Vlado Baltrušaičio atminimui Jurbarko viešojoje bibliotekoje	8 616 72 689 d.samiene@jurbarko-kc.lt

22-23 d.	XVII respublikinis teatrų festivalis „Kurtuvėnai 2017“ Kurtuvėnuose, Šiaulių r.	8 614 86 064 kulturai@siauliuraj.lt
24-28 d.	XI respublikinė kūrybinė teatrinė stovykla „Paradigma-2017 Mažeikiai“ Viekšniuose, Mažeikių rajone	8 688 03 260 daiva.gedviliene.kultura@gmail.com
Liepos 28 d.– rugpjūčio 6 d.	Stovykla „Vasaros teatro akademija“ Indubakiuose, Utenos rajone	(8 5) 261 2100 ramuno.atelje@gmail.com
Liepa	Ukmergės rajono mėgėjų teatrų šventė – konkursas „Klėtelė“ Ukmergės kultūros centro Taujėnų filiale	8 646 90 121 režisiere@kc.ukmerge.lt
Liepa- spalis	Vaikų ir jaunimo teatro „Saula“ projektas „Atviras teatras 24“ Plungės kultūros centre	8 618 85 933
Rugpjūtis		
5 d.	Varėnos rajono kaimo teatrų šventė-konkursas „Citnaginė“ Juozo Gaidžio prizui laimėti Margionių klojimo teatre	8 610 45 340 marcinkonys.kc@varena.lt
7-18 d.	Edukacinė vaikų ir jaunimo teatro stovykla „Collegium“ Kražių M. K. Sarbievijaus kultūros centre	8 616 06 043
26 d.	Aukštaitijos regiono klojimo teatrų festivalis Smilgių etnografinėje sodyboje Panevėžio rajone	(8 45) 55 36 39 smilgiukc@gmail.com
26-27 d.	Kunigo, dramaturgo K. Čirplio-Vijūno kūrybos teatrų šventė „Sodžių pjesės“ Kupiškio r. Palėvenėlės bendruomenės namuose	8 652 42 626 8 682 18 569 palmaskreb@gmail.com
Rugpjūtis	Tarptautinė kūrybinė stovykla „Augame kartu su teatru“	8 610 43 976 dargiened@gmail.com
Rugsėjis		
15-17 d.	Baltijos šalių mėgėjų teatrų festivalis „Baltijos rampa“ Jūrmaloje, Latvijoje	8 674 15 582 teatras@lnkc.lt
15–17 d.	Tarptautinė kūrybinė teatro laboratorija-festivalis „Zuikis Puikis 2017“ Utenos kultūros centre	8 616 74 433 zuikisleles@gmail.com
20–24 d.	Tarptautinis teatrų forumas „Aidas-2017“ Jonavos rajone	(8 349) 62 085 st@jonava.net
29–30 d.	Tradicinis Lietuvos mėgėjų teatrų režisierių ir teatro pedagogų seminaras LNKC Vilniuje	8 674 15 528 teatras@lnkc.lt
Rugsėjo 30 d.– spalis	Dalios Tamulevičiūtės profesionalių teatrų festivalis Varėnoje	(8 310) 52 434 monika.cesnuleviciute@varena.lt
Spalis		
13 d.	Teatralizuotas šiaudų skulptūrų parko atidarymas Naujamiestyje, Panevėžio rajone	(8 45) 59 95 33 naujamiesciokc@gmail.com
3-8 d.	Tarptautinis Aukštaitijos regiono teatrų festivalis „TheaterCluster“ Kupiškio, Utenos, Pasvalio kultūros centruose	8 610 29 477 neringaida@gmail.com
9-20 d.	Profesionalių lėlių ir kaukių teatrų festivalis „Dėdulės sapnas“ Rokiškio kultūros centre	(8 458) 52 161 druskinas@gmail.com
14 d.	Mėgėjų teatrų festivalis „Bičiuliai“ Kalvarijos teatre „Titnagas“	8 612 71 304 kestutis.krasnickas@gmail.com
27 d.	Režisieriaus, Kelmės mažojo teatro vadovo Algimanto Armono 60-mečio jubiliejinis vakaras Kelmės mažajame teatre	8 686 41 109
28 d.	Mėgėjų teatrų komedijų festivalis „O buvo taip“ Panevėžio rajono Krekenavos kultūros centro Žibartonių padalinyje	8 614 63 593 pask.audrone@gmail.com
28 d.	Kaimynų teatrų festivalis Joniškio kultūros centre	8 612 07 286
Spalis	XII tarptautinis monospektaklių festivalis „Atspindys“ Visagino kultūros centre	8 659 75 372
Spalis	Mėgėjų teatrų šventė „Kanapė“ Trakų kultūros rūmuose	8 608 51 857
Spalis	Respublikinis vaikų teatrų festivalis „Vaikystė – pienės pūkas“ Šiaulių kultūros centre	8 610 43 976

Spalis-lapkritis	Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatro „Vaivorykštė“ edukacinių renginių ciklas „Eikš artyn“ Jurbarko miesto ir rajono kultūros ir švietimo įstaigose	8 685 03 032 info@jurbarko-kc.lt
Spalis-lapkritis	Meno akcija „Kita erdvė (3) Vakarų krantas“ Kretingoje	8 699 95 887 nerijusgedminas@gmail.com
Lapkritis		
4 d.	Vaikų ir jaunimo teatrų šventė „Graužtukas -2017“ Naujosios Akmenės kultūros rūmuose	8 605 22481 andre.griciute@gmail.com
4-5 d.	Aukštaitijos regiono vaikų, jaunimo ir suaugusiųjų teatrų apžiūra (atranka) į 2018 m. Dainų šventės Teatro dieną „Sau, tautai, žmonijai“ Utenos kultūros centre	8 674 15 582 teatras@lnkc.lt
10-12 d.	Tarptautinis teatro festivalis „Interrampa 2017“ Rokiškio kultūros centre	rokiškio.teatras@gmail.com
10-12 d.	Tarptautinis mėgėjų teatrų festivalis „Braižas“ Raseinių rajone	8 610 29 634 vaidmuo@gmail.com
11-12 d.	Dzūkijos regiono vaikų, jaunimo ir suaugusiųjų teatrų apžiūra (atranka) į 2018 m. Dainų šventės Teatro dieną „Sau, tautai, žmonijai“ Birštono kultūros centre	8 674 15 582 teatras@lnkc.lt
18-19 d.	Žemaitijos ir Mažosios Lietuvos vaikų, jaunimo ir suaugusiųjų teatrų apžiūra (atranka) į 2018 m. Dainų šventės Teatro dieną „Sau, tautai, žmonijai“ Plungės kultūros centre	8 674 15 582 teatras@lnkc.lt
25-26 d.	Suvalkijos regiono vaikų, jaunimo ir suaugusiųjų teatrų apžiūra (atranka) į 2018 m. Dainų šventės Teatro dieną „Sau, tautai, žmonijai“ Kudirkos Naumiesčio kultūros centre, Šakių r.	8 674 15 582 teatras@lnkc.lt
18 d.	Tradicinė mėgėjų teatrų šventė „Aš scenoje – tai tikrai ne aš“ Klaipėdos r. Kretingalės kultūros centro Plikių skyriuje	8 604 07 122 albina.bunt@gmail.com
18 d.	Respublikinis neįgaliųjų vaikų ir jaunimo festivalis „Nepasiduok“ Visagino Česlovo Sasnausko menų mokykloje	8 699 33 070 8 610 65 838
24-26 d.	Respublikinis mėgėjų teatrų festivalis „Pulsas“ Šiaulių kultūros centro Rėkyvos skyriuje	8 655 25 518 8 655 25 519
25 d.	Tarptautinis mėgėjų teatrų festivalis „Vaidėnam tėvū kalba“ Skuodo kultūros centre	8 607 97 744 untedas@gmail.com
25 d.	Respublikinė mėgėjų teatrų šventė „Rudens miražai“ Ukmergės kultūros centro Veprių filiale	8 646 89 945
25-26 d.	Suaugusiųjų mėgėjų teatrų šventė „Rojaus obuoliukai“ Birštono kultūros centre	8 616 14 308 rimantas.bkc@inbox.lt
25-26 d.	Suaugusiųjų mėgėjų teatrų festivalis „Naujieji Vasiukai“ Kauno r. Ramučių kultūros centro Voškonių laisvalaikio salėje	8 653 77 197 poniahana@yahoo.com
30 d.	Jurbarko kultūros centro Konstantino Glinskio teatro spektaklis D. Žilaitytės „Rudens saulėje:. Susitikimas su poetu Jonu Juškaičiu Jurbarko kultūros centre	8 616 72 689 d.samiene@jurbarko-kc.lt
Lapkritis	Skaitovų ir poezijos spektaklių regioninė šventė „Akimirkos“ Prienų kultūros ir laisvalaikio centre	8 610 34 625 alma5107@gmail.com
Gruodis		
	Parengė Lietuvos nacionalinio kultūros centro Teatro poskyrio vadovė Irena Maciulevičienė, tel. 8 674 15 582, el. p. teatras@lnkc.lt.	

mėgėjų teatras

Redaktorė Regina Kestenienė
Literatūrinė redaktorė Gintarė Vaiciekavičiūtė
Maketuotojas Andrius Pelakauskas

Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos laikraštis
Adresas Klaipėdos universitetas
LMTS būstinė, K. Donelaičio g. 4, Klaipėda LT-92144
Leidėjas Lietuvos mėgėjų teatro sąjunga
http://kmsc.lt/lmts
Laikraštyje pareikštos mintys nebūtinai privalo sutapti su leidėjų nuomone.